

Club Excursionista de Gràcia

A G O S T
O C T U B R E
2 0 0 7

PASSATGE MULET, 4

08006 BARCELONA

TEL: 93 237 86 59

FAX: 93 237 31 48

"MAI ENRERA"

Butlletí social

Publicació degana de la premsa de Gràcia

XXV Any - 2a. Època, núm. 98

Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004

Fundat l'any 1922

Nòruega, esquiant i navegant per sobre els 69° latitud nord

En caiac pel Mediterrani.

En caiac pel Mediterrani

En caiac pel Mediterrani

A l'ombra d'en Serrallonga La Sala

A l'ombra d'en Serrallonga

Pedant per la Xina Central

Pedant per la Xina Central

EDITORIAL

Mm 2007... COMpte ENRERE

Això ja s'acosta!! D'avui en dos mesos i escaig, arriba el cap de setmana del 15 i 16 de setembre, que ens marca una fita a totes les persones que estem implicades en més o menys mesura en la màquina de la Matagalles Montserrat. Quins nervis!!! quines ganes...!!!!

I ens consta, que no només la gent de la casa estem il·lusionats en la Mm... A dia d'avui, 6 de juliol, quan no fa ni una setmana que hem obert les inscripcions pel web, ja tenim 64 persones preinscrites, dels quals ja han pagat una quarta part... Això són ganes de fer la Matagalles Montserrat, a més de dos mesos vista!!

Vam començar al febrer, i des d'aleshores ens hem estat reunint gairebé tots els dimarts... Hi ha feina, però val la pena perquè el fruit obtingut és molt gratificant. Qui hagi participat algun cop a la Mm com a voluntari o voluntària, a qualsevol nivell, sap de què parlo, sap l'alegria i l'energia que sura en l'ambient aquell cap de setmana, sap que la Mm enguixa...

Enguany anem a per la XVIII edició, i complim 35 anys de Travessa. I, com cada any, ens trequem les banyes per millorar, per polir errors i introduir novetats. Potser la més destacable d'aquesta edició és que les inscripcions es fan únicament per internet, i el pagament per caixer automàtic. Mitjançant un formulari penjat al web de la Mm (www.cegracia.cat/mm07), els participants introdueixen les seves dades personals; un cop completada aquesta operació, la darrera pantalla assigna el número de participant i explica com s'ha de fer el pagament d'inscripció i l'autocar. En concret, l'ingrés es fa pel mateix mètode que fa servir el Grup de Senders per les seves sortides de GRs i PRs i que tan bé funciona: mitjançant una tarja de crèdit qualsevol o llibreta de la Caixa, a qualsevol caixer automàtic d'aquesta entitat, amb el sistema de "Pagament a tercers". D'aquesta manera volem agilitar les inscripcions, facilitar el procés d'inscripció i pagament als participants, evitar cues al CEG i disposar de les dades dels marxadors i marxadores abans del cap de setmana de la Mm.

També hem introduït canvis en el format de la documentació lliurada. En primer lloc, el full de ruta, que anirà dins una funda de plàstic amb un cordill que es podrà penjar del coll. D'aquesta manera el full de ruta anirà ben protegit i arribarà en millors condicions a Montserrat. D'una altra banda, serà més senzill de treure en cada control de pas, si es vol penjar al coll. El tríplic i el díptic amb el perfil i reglament també han canviat. I passen a ser un sol document, un quadríptic que sintetitza la informació de tots dos. Així, simplifiquem la transmissió de la informació i reduïm la despesa de paper.

Com en els darrers anys, tota la informació de la Travessa es pot trobar a la pàgina web; a en és possible descarregar-se el quadríptic i els mapes del recorregut, hi ha consells mèdics i d'entrenament, informació general sobre la Mm, sobre els municipis de pas, sobre els patrocinadors i col·laboradors, el popular Fòrum que el darrer any va ser tant freqüentat,...

Una menció apart mereixen els dissenys de la Mm d'enguany. Canvi d'estil, canvi de format: com a mostra, el cartell que veieu, fruit d'un complet i depurat procés creatiu i que traspua la il·lusió per la Mm del grup de disseny. El color d'enguany és atrevit: el blau turquesa, amb el qual s'ha fet tota la documentació. I espereu a veure la samarreta... Ens les trauran de les mans!! A part, el trofeu i d'altres novetats que ja veureu el dia de la Mm...

Com a gran notícia, tornem a renovar, per tercer any consecutiu, la col·laboració de l'Hospital General de Catalunya, entitat sanitària de referència en el món de l'esport, el nostre patrocinador principal.

A part de les novetats, les tasques habituals i indispensables: l'inventari i classificació del material, fet pel flamant grup de material; la contractació dels serveis sanitaris, d'assegurança i de transport a la sortida; els contactes i reunions amb els diferents organismes públics i entitats implicats en la Travessa, el marcatge de l'itinerari amb pintura, que es començarà a organitzar en breu; la difusió als mitjans de comunicació i la tramesa de cartes als marxadors i marxadores dels dos darrers anys i entitats (en total, hem enviat unes 5.000 cartes!); el contacte amb proveïdors i patrocinadors; i tantes altres tasques de més o menys envergadura que formen les peces de engranatge de la maquinària de la Mm, que ja es comença a escalfar.

Vull destacar molt especialment la tasca de les gairebé 200 persones que, durant tot el cap de setmana de la Mm, s'impliquen en la Travessa amb totes les ganes i il·lusió que fan que la marxa sigui una veritable festa, malgrat la duresa del seu recorregut, i ens aporten les seves idees per millorar. Queda clar que, sense la confluència d'il·lusions de persones voluntàries, participants i els organitzadors, la Mm no seria el que és.

I no em vull allargar més... Afrontem l'etapa final de l'organització de la Mm... Ara, després del respir del mes d'agost, ve l'esprint final. Us convidem a tots i totes els que vulgueu formar part de la festa de la Mm a que us adreueu a qualsevol de nosaltres i participeu i gaudiu de la Travessa!

Pilar López

AGENDA

AGOST

Vacances

SETEMBRE

8 i 9, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. Sortida Alta Muntanya
Pic de Ventolau, 2.489m (Pallars Sobirà)
Coordinador: Aleix Garcia.

15 i 16, dissabte i diumenge
Cursa de resistència en muntanya
MATAGALLS-NONTERRAT

OCTUBRE

6, Dissabte
GEDE
III Campionat d'escalada en bloc al bulder

16, dimarts
GEDE, Clinic
Mitjans de Fortuna

16, dimarts
Secció de Muntanya. Curs Mitja muntanya Nivell I
Primera sessió teòrica
Equipament i Material

18, dijous
Secció de Muntanya. Curs Mitja muntanya Nivell I
Segona sessió teòrica
Cartografia, Orientació i GPS

20 i 21, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. Curs Mitja muntanya Nivell I
Primera sessió de pràctiques
Tècniques específiques de progressió

23, dimarts
Secció de Muntanya. Curs Mitja muntanya Nivell I
Tercera sessió teòrica
Coneixement del Medi i Meteorologia

25, dijous
Secció de Muntanya. Curs Mitja muntanya Nivell I
Quarta sessió teòrica Planificació de l'Activitat,
Condicionants i Seguretat a la Muntanya.

27 i 28, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. Curs Mitja muntanya Nivell I
Segona sessió de pràctiques
Cartografia i orientació, Condicionament físic

ALTES DE SOCIS

8101 LAIA GABARRÒ BARTUAL
8102 RAFAEL SOLÉ SERRANO
8103 MARTA ORIOLA FOLCH
8104 CARLES VALLÉS BANÚS
8105 PAULA VALLÉS CILLERO
8106 JORDI MENA SAGARRA
8107 CARLA VALLÉS CILLERO
8108 JORDI VALLÉS CILLERO
8109 MONICA CILLERO SAMBOLA
8110 NOELIA LOPEZ ALTADILL
8111 PACO LOPEZ CARON
8112 JOSEP M^o LLOSES HUGUET
8113 JAUME BASARTARRAUT

NOU FÒRUM PER A SOCIS I SÒCIES

Hem creat un nou fòrum al web per als socis i sòcies, on tothom podrà dir la seva (comentar, proposar, criticar, aportar etc.) només cal que us registreu i un cop comprovat el vostre registre com membre, ja en podreu fer ús.

INFORMACIÓ ACTUALITZADA SOBRE
ACTIVITATS DEL CLUB, LES PODEU
TROBAR AL CALENDARI DE LA WEB DEL
CLUB www.cegracia.cat

Ja podeu penjar vídeos de Youtube en les notícies del CEG!!! Només cal posar davant de la url del video youtube:uri del video i tancar-lo tot entre claudàtors. Per exemple
[:youtube:http:// /www.youtube.com/watch?v=KH9nlt1ou]

CANTAIRES MUNTANYENCS

XLIII FESTA DE LA CANÇÓ DE MUNTANYA

Com una celebració més dels 85 anys d'activitats de la nostra entitat i el 55è aniversari dels Cantaires Muntanyencs, enguany hem pres cura de l'organització de la **XLIII Festa de la Cançó de Muntanya**, que tingué lloc el 13 de maig darrer a Llívia, a suggeriment del nostre president, Francesc Sanahuja.

Aquesta vegada hem anat un mica més lluny que de costum perquè hem volgut portar aquesta festa dels muntanyencs cantaires a una Vila que, per ser-ho, va restar unida a Catalunya quan la mallempsada del Tractat dels Pirineus (acordat pels nostres "amics" de ponent i els del nord) va aconseguir el desmembrament de Catalunya del Nord de la seva nació natural.

Llívia senyoreja dins d'aquell tros de la plana de la Cerdanya envoltada de les belles i emblemàtiques muntanyes dels nostres Pirineus: Canigó, Carlit i Puigmal, entre d'altres. L'aire que s'hi respira és pur i transparent i ens porta a la memòria tantes i tantes excursions i estades vives i vives.

I, precisament, aquells dies Llívia estava també de festa, celebrant que el 12 de maig de 1257 el comte-rei Jaume I el Conqueridor va concedir el dret de construir i habitar la falda del castell de la Vila, com així va ser. I, d'això, ara se n'han complert exactament 750 anys.

Llívia. Fotografies de Jordi Coca

Tornant a la nostra, de Festa, aquesta s'inicià, com s'acostuma a fer-ho, amb la rebuda dels cantaires de les diferents corals participants, aquesta vegada al Poliesportiu de Llívia, on es féu la distribució dels programes, de les medalles commemoratives, etc., i l'Ajuntament de la vila s'encarregà d'ferir l'esmorzar de benvinguda a tots plegats.

Després, es va passar a l'Església parroquial de la Mare de Déu dels Àngels per tal de fer l'assaig de conjunt i tot seguit celebrar-hi la Missa, que va oficiar Mn. Ramon Ardenú, no sense abans donar la benvinguda als cantaires i a la seva Festa. Les peces que interpretaren les corals assistents foren: *Vine Déu creador (J. S. Bach)*, *Missa dels*

excursionistes (E. Sala), *Al·leluia (Taizé)*, *Ave Maria (J. Arcadelt)*, *Dona Nobis Pacem (W. A. Mozart)*, *Ab Homine Iniquo (G. De Lassus)* i *Salve Maria (Ll. Millet)*.

Finida la cerimònia religiosa, procedí a la presentació de la Festa el seu coordinador, Enric Guillera, que donà la paraula al president del nostre Club, Francesc Sanahuja, qui començà recordant el gran amic Jaume Ramon, de la UEC/Barcelona, recentment traspasat, ànima que fou d'aquestes trobades, en les quals va representar la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC), com de tot allò que culturalment i esportivament tenia a veure amb la muntanya i amb el nostre país.

A més, es congratulà de la realització d'aquestes manifestacions culturals de l'excursionisme català, que sempre ha tingut la dualitat de l'esport i la cultura, i va agrair a l'Ajuntament de Llívia la seva magnífica col·laboració, que ha permès dur a bon port la 43na. Festa de la Cançó de Muntanya. En aquest capítol de reconeixements esmentà Mn. Ramon, rector de Llívia, pel seu acolliment, i els Cantaires Muntanyencs pel seu entusiasme en la realització, una vegada més - i en van set - dels aplècs de les corals de muntanya.

Seguidament, el vicepresident per afers culturals de la FEEC, Francesc Guillamon, saludà els cantaires tot felicitant el nostre Club, en nom de la Federació, per aquesta Festa de la Cançó de Muntanya, i es comprometé a gestionar una millor aportació econòmica per part de l'administració pública catalana.

El Conseller de Cultura de l'Ajuntament de Llívia, Sr. Isern, clogué l'acte de presentació de la Festa adreçant unes paraules als assistents, agraint-los la seva presència i assegurant que la Vila de Llívia s'ha sentit honorada de poder donar la benvinguda a les corals procedents de diferents indrets de Catalunya. I va oferir a totes elles la rèplica d'un pot d'apotecari, amb el nom gravat d'una herba remeiera, com a record de la Vila. Cal remarcar, per cert, que és a Llívia on es troba la Farmàcia més antiga d'Europa.

Llívia. Fotografies de Jordi Coca

Tot seguit, les Corals cantaren: *El Concert (W. Geissler)* i *La Muntanya (P. Jordà)*.

L'apàt de germanor fou servit en el Poliesportiu. I es tornà a la tarda a l'Església per al Concert, al qual participaren els grups següents: *Coral de les Camillers (Sallagosa)*, *Coral*

Puigmal (Club Esquí Puigmal), Coral Núria (UEC/Gràcia), Coradell (C. E. del Paroissol), Vila Coradell (C. E. de la U. E. de Sabadell) i Cantaires Muntanyencs (C. E. de Gràcia). Cada una d'elles interpretà tres cançons. Els nostres Cantaires Muntanyencs cantaren: *Mai Enrera (V. Barbé), Margarideta (Harm. M. Oltra) i Joan del Riu (Harm. M. Oltra), conjuntament, El Rossinyol (Harm. A. Pérez Moya), Muntanyes del Canigó (Harm. Nadal Puig) i Déu Llocat per la Natura (L. van Beethoven).*

Cloqueu aquesta XLIII Festa de la Cançó de Muntanya el Cant dels Adéus, amb la participació de tot el públic assistent.

Així, doncs, fins a la propera Festa de la Cançó de Muntanya, la 44na., la organització de la qual anirà a càrrec dels nostres bons amics la Coral de la Unió Excursionista de Sabadell. Tenim la seguret que ens oferiran una reeixida trobada. A reveure!

VIII CONCERT DE PRIMAVERA

El VIII Concert de Primavera dels Cantaires Muntanyencs, del Club Excursionista de Gràcia (CEG), es va celebrar el passat 10 de juny a l'Ajuntament de Gràcia, com ja és costum. I també com cada any en el marc d'aquest Concert, s'homenajà una personalitat de procedència o veïnatge gracienc actual o pretèrit.

En aquesta ocasió, es tractava del mestre Manuel Oltra i Ferrer, compositor, pedagog i gran figura de la música catalana, que resideix, precisament, a uns 50 m del nostre Club. I és autor de nombroses harmonitzacions interpretades per la nostra Coral.

La presentació de l'acte la féu Joan Cervera, tot agraint les diverses col·laboracions d'entitats amb què s'ha comptat, com ara la Federació Catalana d'Entitats Corals (FCEC), el Taller d'Història de Gràcia, l'Ajuntament de la nostra vila, i la coral amiga Madrigalistes de Catalunya. I també molt especialment l'aportació del Sr. Jaume Comellas, glossador de la figura del mestre Oltra. Alhora, va expressar al mestre Oltra el reconeixement del Club per haver acceptat la invitació d'acompanyar-nos.

Seguí en l'ús de la paraula el president del CEG, Francesc Sanahuja, que donà la benvinguda als assistents. Va esmentar tots els homenajats al llarg d'aquestes vuit edicions del Concert de Primavera i la felicità els Cantaires Muntanyencs pel fet d'haver aconseguit una fita tan important que, afirma, equival a un revulsió en el vessant cultural de la nostra vila. Afegeix que vol aprofitar l'ocasió per retre el major reconeixement del CEG a Albert Mussons, que sense cap mena de dubte és mereix per la tasca que ha desenvolupat al Districte de Gràcia en el seu càrrec de conseller municipal de cultura.

En Joan Cervera presenta l'amí Jaume Comellas, a qui ha estat confiada la glossa de l'homenajà. Nat a Terrassa, el Sr. Comellas és, com a bon excursionista, un enamorat de Sant Llorenç del Munt; és Professor Mercanti; llicenciat en Ciències de la Informació i d'Història de l'Art; director de la important revista "Catalunya música"; autor de diversos llibres i distingit amb el Premi Nacional de Periodisme de Catalunya.

Seguidament Jaume Comellas s'identifica com a terrassenc de naixença i de joventut, alhora que gracienc en una bona part de la seva vida. Manifesta que és probable que estrobi en aquest acte per una qüestió de geometria urbana elemental. Perquè la seu del CEG, la residència del Sr. Oltra i el seu propi domicili formen un triangle equilàter perfecte. Però el factor fonamental i determinant és poder estar a prop del Sr. Oltra. Pel que fa a la nostra entitat, diu tenir-hi uns certs lligams de coneixences, i que en segueix algunes activitats, com ara la Travessa Matagalls-Montserrat, a la qual mantes vegades ha estat templet de participar, però bé que s'ha imposat el seny. Però l'honor de la família, en aquest aspecte, ha quedat salvat pel seu fill petit.

Remarca que ha parlat del senyor Oltra i no del mestre Oltra, com se l'anomena sempre, perquè el primer que es pot dir de Manuel Oltra i Ferrer és que és tot un senyor, un gran senyor. I el concepte de senyor és molt obert i

abasta moltes característiques que indubtablement conflueixen en ell, com ara el seu tracte tan pòlidament correcte, el seu parlar discret, precís i respectuós, el seu judici en tots els àmbits tan plenament reflexionat. La seva capacitat per a escoltar les opinions dels altres i no pretendre imposar les pròpies. Tots aquests són, doncs, valors que defineixen el Sr. Oltra. Però és clar -continua dient- Manuel Oltra també és un Mestre. I el concepte de mestre és un dels que més es mereix. En el món de la música a tothom se l'anomena "mestre", però no tots ho justifiquen en el mateix grau.

Aquí el Sr. Comellas ens explica diverses anècdotes viscudes que corroboren el que acaba d'exposar.

Segueix dient que a Manuel Oltra sí que se l'pot denominar mestre, a part de les seves múltiples qualitats musicals i els càrrecs que ha ostentat, perquè han passat per la seva batuta moltes generacions de músics a les quals ha transmès una profunda saviesa musical amb un rigor extremat; una autoexigència sense treva i una gran estima envers els seus alumnes. Es pot assegurar que Manuel Oltra mai no ha exercit la docència, sempre l'ha viscuda. El nostre glossador ha estat testimoni directe de l'estima i respecte que senten per ell els seus antics alumnes.

A més, el mestre Oltra és també un gran músic que sent i viu intensament la creació musical, que sap crear del no-res, o, més ben dit, de la barreja de saviesa, d'impulsos naturals, d'inspiració i sentit de l'ètica. De tots aquests valors en sap extreure autèntiques obres que produeixen un goig inefable als seus destinataris. Per això el corpus musical de Manuel Oltra abasta un ventall molt ampli d'interessos: obra simfònica, obra coral, sardanes i obres per a cobla, cançó culta, cançó popular. Als valors que tot això representa cal afegir-hi un altre: l'autoexigència, no conformar-se amb qualsevol cosa, sinó mantenir l'esforç, si cal, el sofriment a la recerca de la perfecció. Fa relativament poc l'estrena d'una simfonia seva per part de l'Orquestra Simfònica de l'Alles va merèixer la crítica més encomiàstica d'un crític de tanta solvència com Francesc Torres Abet.

Oltra ha musicat molt perquè ha treballat molt; i tot el que dóna per acabat, siguin composicions senzilles o més complexes, té una autenticitat musical plena.

l finalista dient que el Sr. Manuel Oltra -diguem-li Mestre, o el gran músic Oltra- és, com a persona, allò que té més importància; i és un estatus al qual molts aspirem i molt pocs assolim, va concloure el Sr. Comelles.

Juan Cervera el felicita per la descripció tan acurada que ha fet del mestre Oltra, tant en el terreny humà (amb anècdotes incloses) com en la seva manera d'entendre i de transmetre la música. I es ratifica en la reconeixença dels nostres cantaires, perquè ens ha procurat molta satisfacció poder interpretar les seves harmonitzacions de cançons populars, tradicionals i nadalzenques tant catalanes com d'altres cultures.

Fotografia de Jaume Vaqué

I adreçant-se al mestre Oltra li prega que ens doni la seva pròpia visió del seu treball.

El Sr. Oltra comença dient que aquesta mena d'homenatges li vénen una mica grans. No fan per mi, apostrofa. Jo suposo que es fan més per amista i per la simpatia que més o menys em puguin tenir. I us ho agraeixo molt. Però no feu gaire cas del que digui Jaume Comelles, perquè és amic meu i, doncs, molt parcial pel que a mi respecte. Jo no sóc gracienc, però fa molts anys que visc a Gràcia. La meua muller, la meua estimada muller, ella sí que ho és, i, a més a més, de soca-rel. I jo m'hi trobo molt bé entre els graciencs. Aquesta és la veritat...

No us puc dir res més, perquè no és la meua feina parlar. Sí que vull agrair, però, al CEG i a la seva Coral la gran feina que us heu pres per fer-me aquesta mena d'homenatge, i sobretot a l'amic Cervera, que es desviu per totes aquestes coses. I no cal dir a les personalitats que ens acompanyen, a tots els amics, parents, i al públic en general que ha vingut avui; moltes gràcies, molt agrai't per tot. Ah, i m'oblidava d'una altra cosa molt important: m'oblidava de les Corals, dels seus cantaires, dels mestres Barbé i Xiberta, que tant s'han esforçat a muntar el concert... que no són fàcils algunes d'aquestes obres, no són fàcils... ja ho veureu.

En Joan Cervera agraeix al mestre Oltra les seves paraules tan sinceres, que estigui avui entre nosaltres en el seu vuitanta-cinquè aniversari i que hagi volgut acceptar aquest

tan merescut homenatge. Després, afegeix, ja veureu prou com diréix un Mestre com ell; i serà amb una cançó tradicional anglesa, que ja és pràcticament catalana, i que el mestre Oltra va saber harmonitzar d'una manera meravellosa. Es tracta d'*El Moliner del Freser*, d'aquell riu que neix a Coma de Vaca, allà on es va bastir el Refugi Manelic, l'heroi del drama de Guimerà, "Terra Baixa".

El president dels Cantaires Muntanyencs, Miquel Fernández, saluda cordialment a tothom, tot agraint l'riu presència en aquest VIII Concert de Primavera, que coincideix amb el 55è aniversari de la nostra Coral i que, com sempre, ha estat possible per l'avinença de l'amic Joan Cervera i la soferia feina del nostre director Víctor Barbé.

Començarem el concert amb les següents cançons dels companys Madrigalistes de Catalunya:

Comiat al bosc..... F. Mendelssohn.
Colomí (Bestiari, Pere Quart)..... Manuel Oltra.
Mosques i mosquits (bestiari, Pere Quart)..... Manuel Oltra.
Canción de jinete (F. García Lorca)..... Manuel Oltra.
Pregària (sardana)..... Manuel Oltra.
Seguiran els Cantaires Muntanyencs amb:
Mai entrera (himne)..... Joan Cervera/
Victor Barbé.
Kalinka (popular russa)..... Adapt. Víctor Barbé.
Margarideta (popular catalana)..... Harm. Manuel Oltra.
La filla del marxant (popular catalana)..... Harm. Manuel Oltra.
Joan del Riu (popular rossellonesa)..... Harm. Manuel Oltra.

I tancant el concert, les dues corals interpretaran:
El moliner del Freser (popular anglesa)..... Harm. Manuel Oltra.
sota la direcció, com s'ha dit, del mestre Oltra.

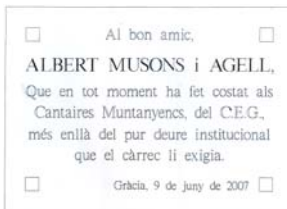
Finalitzat el concert, la Sra. Montserrat Cadevall, presidenta de la FCEC, recorda que no és la primera vegada que assisteix a un homenatge al mestre Oltra; el darrer va ser, no fa gaire, a l'Orfeó Gracienc, reconeixem aquests molt merescuts, perquè, si no fos pel mestre Oltra -es preguntat- què cantarien les corals de Catalunya? I no tan sols de Catalunya. A l'Assemblea de totes les Federacions europees es van interpretar obres harmonitzades per Manuel Oltra, o sigui que no és únicament aquí, si no arreu del món, que li és reconeguda la seva vàlua.

Aleshores la Sra. Cadevall fa a mans del mestre Oltra uns CD del moviment coral sobre cançons de diversos indrets de Catalunya. Però, a més, li fa un altre regal que no considera material; en un dels Tallers que es fan a les Jornades Internacionals del 2008 i 2009, la música serà de Manuel Oltra. Així, les corals que vinguin d'arreu, i també les catalanes, podran anar coneixent i aprofundint la seva obra. Per tant, Manuel Cabero (qui s'ha excusat de no poder ser avui aquí) ja es posarà en contacte amb el mestre Oltra per tal d'escollir el programa de les seves cançons.

La Sra. Cadevall va estendre's en algunes al·lusions a l'obra de Manuel Oltra i als projectes que la FCEC té en curs sobre aquest tema.

Perfi, i com és tradicional, es féu lliurament als col·laboradors de l'acte, i especialment al Sr. Manuel Oltra, d'uns records al·legòrics, tant per part del Districte de Gràcia com del Club Excursionista de Gràcia.

I si bé aquí acabava pròpiament el Villè Concert de Primavera, restaven per fer públics dos reconeixements més. El primer, i pel que respecta a Albert Musons, i atès que a partir d'ara queda desvinculat de les tasques de conseller municipal de cultura de la nostra vila, el Club Excursionista de Gràcia li ha volgut reconèixer l'ajut i col·laboració que ha aportat a les nostres relacions institucionals. I a tal efecte se li lliura una placa on queda palès el nostre agraïment:

Albert Musons agraeix la distinció, alhora que posa de manifest la tasca que porta a terme el CEG en la seva trajectòria, sobretot pel que fa al seu reconeixement a personalitats com la d'avui, i a moltes altres vinculades a la nostra Vila de Gràcia, que han portat d'alguna manera el nom de Catalunya arreu del món, en els àmbits de la literatura, de la història, de la música i en tants altres camps de la cultura. Alegeix que tot i haver-ho dit sempre, avui vol fer-ho d'una manera especial. La música, l'excursionisme, l'esport, la cultura, en general, van molt units i no es poden separar. I entitats com el Club Excursionista de Gràcia, i totes aquelles Corals que han portat convidades, ho representen. Tot escoltant aquest concert venia pensant que moltes de les cançons ja gairebé me les sé de memòria.

Aquest és un dels darrers actes a què assisteixo com a conseller municipal de Cultura, perquè -de fet- ja actuo en funcions en el Districte de Gràcia. I mentalment calculava que, en aquests ben bé deu anys a l'Ajuntament, he sortit a uns 20 o 25 concerts corals cada any als quals he tingut el plaer d'assistir. I cal dir que he assistit a una petita part dels que es fan a Gràcia. Realment ha estat molt interessant i demostra la vitalitat cultural, en aquest cas musical, i a la vitalitat del cant coral a Gràcia que, per altra banda -com ha dit la presidenta de la FCEC-, és coneguda arreu del món, perquè realment pocs països tenen una cultura musical tan rica. Quan en un país, com ara el nostre, falten tantes coses, en canvi gaudim d'una bona cultura musical que permet mostrar-nos en el conjunt del món.

Jo vull agrair aquí i d'una manera especial al CEG, en la persona del seu president i dels Cantaires Muntanyencs, l'estima que durant aquests 10 anys de conseller municipal m'han mostrat, i segur que continuarem mantenint l'estreta relació que ens ha unit sempre. També el meu reconeixement a l'amic Cervera, impulsor no només d'aquests concerts sinó de tantes i tantes activitats que desenvolupa. Sense gènt com vosaltres és segur que el país, i Gràcia en aquest cas, seria molt més petut.

Felicitats mestre Oltra per la seva feina; felicitats també a l'amic i company Comelles per la magnífica glossa que ens ha fet... i, visca la Musical! Molt bona nit.

Com a colofó, el president dels Cantaires Muntanyencs, Miquel Fernández, s'adreça al públic assistent amb l'habitual invitació de: Us esperem l'any que ve per al següent Concert de Primavera.

Però, a més, -continua- vull aprofitar aquesta ocasió per recordar novament el 55è aniversari de la Coral, tenint en compte, alhora, aquelles persones que, en un temps una mica llunyà, van acceptar el repte de constituir la Coral del Gràcia. D'aquells iniciadors encara n'hi ha dos que segueixen cantant amb nosaltres, són el matrimoni González-Turmo, o sigui els companys Toni i Pilar, a qui volem mostrar el nostre agraïment i reconeixença pel seu esforç constant:

Que per molts anys puguem comptar amb els vostres cants, amics Pilar i Toni!!!

UNA VETLLADA MUSICAL INOBLIDABLE

Els nostres companys de coral, Pilar Turmo i Toni González, ens van voler fer un obsequi musical un dimecres del mes de juny passat. I va ser realment un obsequi extraordinari.

Amics com són del gran mestre de la guitarra, Eulogio Dávalos, ens en van portar al Club perquè l'escoltàssim; i aquest guitarrista xilè, resident a Barcelona, en una mostra de gran amistat, ens va fer la gràcia del seu art amb un recital de molta categoria. Tots els qui l'escoltàrem ens vàrem sentir atrets pel seu mestratge. No era una guitarra

que sonava en la sala d'actes del nostre Club, sinó tots els components d'una orquestra, sobretot uns arpegis de piano fascinants. El mestre Dávalos ens oferí una vetllada deliciosa de música pròpia i d'autors del seu país i del nostre.

Fins aquí la presència en el nostre estatge d'aquesta personalitat en la interpretació de la guitarra de concert. Però, descobert l'art que interpreta, ens encoureixom a veure ser la seva formació musical i quin és el seu currículum.

Nascut a Santiago de Xile el 14 d'abril de 1944, fill d'un prestigiós compositor, pianista i director d'orquestra, és la seva mare, Elia Llanos, saxofonista, qui l'inicia en els estudis de guitarra.

El seu primer concert en públic va ser en el Teatre Municipal de Santiago, i tenia només 8 anys. És, doncs, un intèrpret precoç. El seu pare era sever pel que feia als seus estudis, i la mare era qui l'acompanyava i guiava en les seves actuacions per tot Xile, Bolívia i Argentina, que realitzava juntament amb la seva germana Glòria, destacada pianista. Es tracta, per tant, d'una família d'artistes en el camp de la música.

Seria llarg de descriure els incombribles concerts gravats i els executats per tot llatinoamèrica, les conferències i els concursos a Europa, Àfrica i Amèrica. En fi, no podem ser exhaustius en el tema. Només apuntarem unes dades que considerem interessants, una del passat i una del present.

Refugiat a l'estat espanyol després del cop d'estat xilè del 1973, és entre els representants de la Nova Cançó, com ara Raimon, Marina Rossell, Lluís Llach, etc. que va trobar aixopluc en el nostre país.

Actualment és fundador del "Cercle Guitarístic de Catalunya", entitat que ha nascut a l'emparc del Certamen Internacional de Guitarra "Miquel Lieber", en pro de la recuperació històrica de la guitarra catalana i universal, que enguany armarà a la IV edició en el Conservatori de Música, del 4 al 11 de novembre proper. Aquest Certamen també es programarà a la Casa Elizalde i a l'Auditori de Barcelona, en el qual participaran concursants de tot el món, i a l'altura tindran lloc actuacions, exposicions i conferències de grans mestres de la guitarra.

Vet aquí en breus traces la gran personalitat humana i musical d'Eulogio Dávalos, a qui hem tingut la sort de poder escoltar en una sessió memoràble de guitarra clàssica, en la mateixa sala on els Cantaires Muntanyencs assagem, i això gràcies a la seva generositat i a la dels nostres companys, fundadors de la Coral ara fa 55 anys, el matrimoni González-Turmo.

Eulogio Dávalos.
Fotografia de Jaume Vaqué

Aurora Vila i Guàrdia.

El passat 20 de juny fou presentat com a nou sotseguer de la Divisió Territorial de la Comarca del Barcelonès el nostre consoci Miquel Fernández i Azconegui, pel decés de l'anterior, Jaume Ramon.

En Miquel és una persona molt vàlida per ocupar aquest càrrec donat el seu perfil, com ha demostrat el compromís amb la nostra entitat al llarg dels seus 35 anys de soci, que ha passat per gairebé tots els càrrecs en les sis diferents juntes en què ha pres part, incloent la que va presidir des del 1996 al 2000, sense oblidar els càrrecs a les seccions de muntanya i acampada, formant part també com vocal al comitè de marxades de la FEEC, i recordant que actualment és president de cantaires i vicepresident 3r del consell.

Sense cap dubte la vegueria és el lligam més directe entre la FEEC i els clubs, havent un soci dins la Junta, és sinònim de tenir de primera mà la informació, esdeveniments, activitats i projectes que té la FEEC respecte a les entitats, sense oblidar que tots els clubs reben la mateixa informació.

La vegueria també aglutina totes les entitats excursionistes del Barcelonès. A les reunions es comenten les inquietuds d'altres clubs que aporten iniciatives i que d'alguna manera poden donar idees a d'altres entitats per desenvolupar activitats que de ben segur, beneficiaran l'excursionisme del nostre país.

Cal destacar que per en Miquel, del que fa temps s'havia parlat que formés part del Consell, el càrrec és un nou repte que sempre implica responsabilitats, però és una persona amb suficient capacitat i experiència en la gestió i guiatge de col·lectius, com també en la pràctica directa de la muntanya, en els seus vessants de l'excursionisme i esquí, activitats que actualment practica sobretot en el país veí d'Andorra amb d'altres amics membres també de l'Entitat.

Per la part que ens pertoca i coneixent el Miquel, estem segurs que durà la nova tasca amb la major eficiència i validesa, i de ben segur que sabrà compaginar els càrrecs que té amb les dues entitats, sense oblidar que un dels nostres socis sigui anomenat sotseguer no deixa de ser un reconeixement per la seva persona i per l'entitat.

Com amic crec que té qualitats per ocupar el càrrec ja que és molt persistent en els seus raonaments tingui o no raó, consti que aquesta actitud seva no la considero un defecte sinó tot el contrari.

Fes una bona feina, per molt anys i sort.

Josep Portell

MUNTANYA

CICLE D'AUDIOVISUALS JOSEP

BUCH I PARERA

En els últims passis hem tingut ocasió de gaudir de:

Noruega, esquiant i navegant per sobre els 69º latitud nord

El 15 de febrer, Jaume Jubert ens va acompanyar en un apassionant viatge per terra i mar a Noruega.

A l'abril del 2006 vuit esquiadors de muntanya van marxar a Tromsø, al nord de Noruega, en ple cercle polar àrtic. La peül·licula que ens va presentar recollia set dies d'activitat de muntanya i navegació prenent de refugi i mitjà de transport un veler.

La zona és coneguda com a Alps de Tromsø i Lyngen on, a parts iguals, oceà, fiords, illes, peninsules i sobretot moltes muntanyes formen un paisatge irreal: les onces trenquen amb la neu a les platges, terra endins apareixen glaceraes en algüdes on no estem acostumats a veure-les, els descensos són abocats al mar...

A l'ombra d'en Serrallonga

El 15 de març, de la mà d'Isidre Bonilla i Francesc Gutiérrez, vam conèixer la història del bandoler Joan Sala i Ferrer, més conegut per Serrallonga, i ens van mostrar els paratges que va trepitjar, sota la mirada d'una colla d'amics excursionistes que van valorar el paisatge de les Guilleiries, el Collsacabra i la Vall de Sau.

Angúnies, inversió tècnica

El 19 d'abril, Koki Gassiot ens va apropar a la verticalitat del Congost de Mont-rebei.

El juny de 1998, en Sergi i en Koki van levitar durant 4 dies a la seva hamaca de parel, a 200 m de terra, a la paret de Catalunya, durant la primera ascensió de la via "Nice day". A l'altre banda del Congost, a la paret d'Aragó, un immens desplom de roca continuat en més de 300 m els distreia de les hores mortes passades a les reunions assegurant al primer de corda. És com una gegantina onada de pedra congelada, segurament un dels més grans de la península.

Abordar l'escalada d'aquesta barrera podria significar la inversió de les tècniques habituals de l'alpinisme: hauríem

de tenir el cel als peus i la roca sobre el cap. Us atreviríeu a intentar-ho?

En caic pel Mediterrani

El 17 de maig, la Maribel Quinto ens va introduir al paradís del caic de mar. Ens va conduir per Milos, una meravella volcànica que estroba mig camí entre Atenes i Creta.

És el lloc on es va descobrir la famosa "Venus de Milos" i també una illa espectacular per les seves formacions rocoses, platges solitàries, salvatges de mil colors, aigües cristal·lines, instal·lacions de mines abandonades, coves submarines i saunes naturals.

Pedalant per la Xina Central

El 14 de juny, i tancant la temporada amb el tradicional pica-pica, Diego Audemard i Karen Malfrait ens van guiar per la Xina Central.

Descobrir la Xina Central, la Xina de Mao, la seva cultura, els seus habitants, aquesta va ser la seva idea quan van anar a Xina l'any passat. Des de Beijing fins a Chengdu, del pla fins a la muntanya, des de petits pobles fins a ciutats de milions d'habitants, el seu tàndem els va permetre anar als llocs més amagats del país. 1000 kms en tàndem, una excursió de 3 dies a Emei Shan i la vida trepidant de ciutats com Beijing i Chengdu: tot un programa per entendre una mica més la Xina!

Finalment l'audiovisual que estava previst pel proper dijous, 12 de juliol, "No és fàcil Mijal" a càrrec d'Eva Arinyo va quedar anul·lat, havent acabat la temporada del Cicle d'Audiovisuals Buch i Parera el passat 15 de juny.

Des d'aquí, agraïm els i les ponents la seva col·laboració amb el Cicle i a tothom la seva presència.

Tornarem a ser amb vosaltres a partir de setembre amb nous passis.

Ens agradaria comptar amb vosaltres pels propers audiovisuals, ja sigui com a ponents o com a públic. Us hi esperem.

Si voleu col·laborar ens ho podeu fer saber directament o per correu electrònic (audiovisualscsg@cegracia.cat).

Bon estiu a tots i totes!!!

Karen Malfrait, Àlex Duran i Núria Ferrer

(Fotografies a les contraportades)

GR-92 ETAPA TORROELLA DE MONTGRÍ – BEGUR 22 d'abril 2007

Un bon nombre de fidels senderistes de totes les edats ens trobem, com ja és habitual, el tercer diumenge de cada mes per tal d'iniciar l'etapa corresponent.

El dia és esplèndid, llastima de la boirina que com a altres indrets de Catalunya, ens impediirà de gaudir de les magnífiques vistes pròpies d'aquesta comarca. Comencem a caminar des de la plaça Major de Torroella. Ben aviat deixem les cases i seguim la carretera al costat del riu en direcció a Pals. La vegetació de ribera i el cim del Montgrí amb el seu castell ens acompanyen en aquest primer tram, que és totalment pla. Poc abans d'arribar al poble de Gualta creuem el riu Daró pel Pont Vell, que té ben marcades les roderes dels carros que antigament hi passaven, ara sols és accessible per als vianants. La primera pujada del dia la fem per tal assolir el cim del Turó de la Font Pasquala apte per a tot tipus de caminants, ja que no arriba ni als 100 m d'altitud. Seguim en direcció sud i al cap d'una estona passem pel poble de Fontanilles.

Fotografia de J.A.Molinos Rigau

Els senyals del sender, sempre que és possible, ens fan anar per zones no asfaltades, però en aquesta etapa sovint cal caminar per la carretera. De tota manera cal reconèixer que aquest diumenge, hi passa poc trànsit. A més, les xerrades dels senderistes i el fet de caminar entre masies centenàries i per un paisatge refrescat per la pluja dels dies anteriors, fan que l'estona passi sense adonar-nos-en. Poc abans de l'hora de dinar i després de travessar els municipis de Palu-Sator i Fontclara arribem a Pals. Mentre fem la visita turística a aquesta població, especulem sobre la hipòtesis de l'historiador Jordi Bilbeny que afirma que l'expedició comandada per Cristòfor Colom de 1492 i que va arribar a Amèrica, no va sortir de Palos de Moguer, sinó de la vila emporitània de Pals, que en aquella època disposava de port.

Havent dinat i sota un sol implacable seguim la nostra ruta, primer per una carretera i després per una pista que travessa un frondós bosc de pins plantats a començament del s. XX per tal d'evitar que les dunes avancessin terra endins. A estones ens sorpren, l'haver de caminar damunt

la sorra que la tramuntana arrossega fins la pista. Cap a quarts de cinc arribem al nostre destí: Begur, bonica vila marímera i turística.

El "factor sorpresa" d'aquesta sortida ha estat l'embús de cotxes que hem trobat a la tornada a causa de les obres que s'estan fent a les carreteres d'aquests indrets. Tot i així, mai no ha faltat el bon humor: una caravana no ens farà perdre l'optimisme que ha regnat durant tot el dia!

Montserrat Seguí

GR-92. ETAPA BEGUR - LA FOSCA . 20 de maig de 2007

Arribat el tercer cap de setmana de maig, tocava l'esperada, per tots nosaltres, sortida de GR. Prop de setanta senderistes disposats a fer la travessa de Begur a la platja de la Fosca en el "mínim temps possible".

Si, perquè a diferència d'altres vegades, aquest cop, durant el viatge d'aproximació, Roger Llorens ens fa saber que un dels objectius de la jornada és complir l'horari previst en el programa: es tracta d'arribar aviat a la Fosca per intentar evitar les cues a la carretera, a la tornada.

Arribem al punt de partida, Begur, ja esmorzats i ben instruïts sobre la tàctica que ens cal seguir: res de parades de descans fins a l'hora de dinar a casa Castell; com a molt, alguna aturada de 2 o 3 minuts per reunificar el grup.

Iniciem la caminada travessant Begur des de la punta on ens ha deixat l'autocar, i aviat ens endinsem en zona boscosa; en menys d'una hora arribem a Tamarit, lloc tranquil que convida a relaxar-se; al bell mig de la platja hi ha força gent i és que estan fent una sardinada popular que

bé ens agradaria degustar, però no hi ha temps, cal continuar. Vorejant la petita badia ja podem començar a contemplar la bellesa del paisatge, que ens acompanyarà durant gran part del recorregut. Per un corriol que, cap al final, baixa sobtadament en zig-zaga, ben aranjat per facilitar-ne l'accés, ens situem a casa Pedrosa; l'indret i el terra que tregitem fan honor al seu nom.

Als 8 quilòmetres i mig arribem a l'ermita i far de Sant Sebastià, amb una instal·lació hotelera molt respectuosa amb l'entorn i esplèndid mirador sobre el mar i els relleus escarpats de la costa; aprofitem per fer una pausa, hidratar-nos i recuperar energies. El pas per Llafranc i Calella de Palafrugell, amb uns trams d'escales que segurament més d'un encara recorda (més endavant en tornarem a trobar), mereix ser comentat per la tranquil·litat que s'hi respira i les

olors que es desprenen de les terrasses dels restaurants ran de platja. A Calella el sender es converteix en una mena de passeig-mirador, ben arranjat, que permet fruitir d'unes visions espectaculars sobre el mar, en un medi natural idoni. Les càmeres digitals enregistren tot el que poden, la varietat i bellesa dels paratges no passen desapercubides per a ningú. Seguint endavant passem per una zona de túnel, ben construïts, que ofereixen atractiu a la caminada, i el risc de passar de llarg una bifurcació, que a més d'un, ens fa acabar en una cala sense sortida de la qual hem de recular.

Deixem la línia de la costa, ja fa estona que el grup va molt estrat i hi ha diversos grups que han perdut contacte entre si, cosa que ens obliga a estar molt atents als senyals, en un terreny, ara, més abrupte i complicat. Ja portem 18 quilòmetres de marxa; per fi arribem a cala Castell, coneguda per la defensa que, anys enrere, en van fer diversos col·lectius per evitar que fos urbanitzada. El bany hi és garantit i tothom qui en té ganes aprofita l'oportunitat per refrescar-se, el diaconvia la calor en alguns trams s'ha fet notar. Dinem a la mateixa platja, sota l'encanyissat d'un dels "xiringuitos", en un ambient força animat que fa que la gent s'ho passi d'allò més bé.

D'aquí a cala Fosca, final d'etapa, ens queda un quilòmetre i mig de passejada pel costat del mar, cosa que ens permet gaudir fins a l'últim moment dels colors i contrastos d'una de les zones amb més bellesa de la Costa Brava.

Ha estat una etapa fàcil, molt recomanable per a tothom, tot i la vintena de quilòmetres del seu recorregut; manera ideal de fer salut i conèixer el país, practicant esport i desenvolupant el sentit d'amor per la natura, en un clima de confiança i comunicació entre els participants. Valors, tots ells, remarcables i una mica en desús en el món d'avui, però que cal mantenir i preservar pel bé de tots.

Fins una altra ocasió.

Rafel Cosials

Pic de Cotiella

Dissabte, 2 de juny. Per segon cop, gairebé un mes exacte després del primer intent frustrat per una climatologia molt adversa, provarem de fer aquest cim, maco però no gaire conegut, del Pirineu d'Ossa. Després de prendre la pista de terra tot passat Barbarens, hem tingut una sorpresa desagradable, i és que la petita explanada on la vegada anterior havíem deixat el cotxe completament sol, està ara a rebentar de vehicles, majoritàriament amb matrícula de Madrid. Sort que en els nostres plans entrava fer alguna nit d'acampada i diem tendes, sinó haguéssim tingut un començament bastant nefast.

Amb el piano a sobre, comencem a pujar amb fort desnivell al principi i una calor de nassos. Som 5: l'Eduard, la Pilar, el Manel (altremanet conegut com el Miquel), el Martí i jo. És notable com ha canviat el paisatge des de la darrera visita: el cel és més clar, les muntanyes més grises i pelades, i han proliferat les floretes al nostre voltant.

En poc més d'una hora i mitja arribem al Refugi d'Armeña (1.835 m), el qual està completament ocupat tal com imaginàvem. Cap problema, busquem un tros de prat arcerat del vent fort que bufa i plantem les tendes. La llàstima és que molt pla no és, però no hi ha massa on triar donades les circumstàncies.

Després de fer un mos empremem el camí cap al pic de les Once, un cim d'uns 2.600 m que ens servirà d'escalfament per l'endemà. Tot i no tenir gaires expectatives, resulta una ascensió estúpida, acompanyada en tot moment de visites excepcionals. La tarda continua força clara i fins i tot s'avia el Congost de Montreball a la llunyania. Pel camí auxiliem a dos muntanyencs, un dels quals ha sofert una rebrincada: s'ha de ser solidari!

La part final de l'ascensió es fa una mica anguniosa; ja no queda neu, només alguna clapa dispersa i bruta, i caminem sobre tarnera i pedres despreses que fan l'avanç lent i complicat. Tot i així arribem al pic de les Deu en unes 2 hores. Una cresta molt maca, amb

una bona timba del cantó dret, ens portarà al pic de les Onze en un tres i no res. Tot i que hem passat molta calor, dalt del cim el vent bufa amb força i és fred. Però la vista és magnífica, impressionant... l'Eduard fa inventari de tots els cims que tenim a l'abast dels nostres ulls: d'esquerra a dreta, el Perdut (les Tres Sorores); Perdut, Cilindre i Aríscolo), el Cullfreda, el Bachimaia i el Posets. I més allunyat el massís de la Maladeta.

De tornada al "campament base", per dir-ho així, ens traslladem al refugi amb les nostres provisions i ens acomodem en un racó de la taula a prendre un té i poc després sopar. Així tenim ocasió d'interrogar els madrilenys, que vénen de fer el Cotiella, i propiciar que ens conviden a degustar el seu vi, un Don Simón de bric que ens sap a glòria.

Diumenge, 3 de juny. Aquest cop, sí! El dia es lleva clar i net de núvols, esperem que aguantí així. Hem passat una nit una mica irregular, rodolant els ens sobre els altres degut al pronunciat desnivell del terreny, i esclatant al pobre que dormia a l'extrem inferior. Esmorzem, preparam la motxilla d'atac i decidim agafar el piolet i els grampons, tot i que potser no caldran. Ens posem en marxa a tres quarts de 9.

La primera part del camí cap al cim, la fem pel marge esquerre de la tartera, trepitant herba amollida i seguint les nombroses filtes. El paisatge fa goig i el dia és preciós. Però tot el que és bo s'acaba, i aviat comencem a trobar pedra després i moresques que de nou dificulten la pujada. De cada 3 passes que fem, en retrocedim 2. O almenys 1! També fa molta calor i el sol pica de valent, així que suem com pollastres a l'ast.

No recordo a quina hora exacta arribem al coll, al qual hi hem accedit grimpant, però sí que tenim ocasió de fer una pausa per contemplar el camí recorregut. Per arribar aquí, hem passat sobre algunes clapes de neu de gruix considerable, restes de les darreres nevades primaverals, però no ens ha calgut utilitzar el material que carreguem a l'esquena. I un cop a dalt prosseguim cap a la cara nord, dalt de la qual hem avistat éssers vivents en moviment.

Finalment arribem a dalt dividits en dos petits grups: els 3 primers comencem novament a grimpar i, malauradament, a fer caure pedres de dimensions esteleïdores. El Cotiella es troba a un massís calcari, i el cert és que algunes pedres se'ns desprenen literalment de sota els peus. L'Eduard i la Pilar, molt assenyadament, decideixen prendre un camí més llarg però menys perillós.

Finalment es fa cim a tres quarts de 12, complint més o menys amb el pronòstic de les ressenyes que havíem llegit, sota un cel que s'ha anat tapant i apareix focs en enviuolat. Amb la suada que portem a sobre és el moment ideal per agafar un bon encenpet, així que ens acomodem ràpidament dels 2.912 m i tornem a descendir. La baixada és fa força pesada, acabem avorrits de tanta pedra i de les incomoditats que aquesta suposa: els genolls se'ns queixen, els turmells es torcen, les plantes dels peus treuen fum... De tornada

als marges de la tartera, una llarga llengua que arriba pràcticament fins al refugi, tenim ocasió de veure alguns animals, isards i alguna cosa semblant a una marmota corrent esperitada per un prat.

De nou al petit xalet d'Armeña, ara buit i a la nostra sencera disposició, decidim de comú acord passar la nit allà en comptes de desplantar i baixar, com havíem previst inicialment. I després de descansar una mica, recollim les tendes i ens traslladem sota teulat per sopar còmodament, riure una mica i fer quatre acudits gàstrics.

Dilluns, 4 de juny. Plou! No ens ho esperàvem pas, però fa un dia bastant lleig. Les possibilitats de fer avui el Turbón o una altra excursió se'n van en orris. Per sort, només hem d'esmorzar i tancar mobilies, i això és el que fem. Molt ràpidament desfem el camí cap al cotiella, per arribar el dia vèstem Roda de Isàbena de camí cap a Barcelona i dinem la mar de bé a "Los Amics", que ja comença a ser com casa nostra.

Nota final: si haig de repetir aquest cim, serà preferiblement amb neul!

Núria Saavedra

(Fotografies a les contraportades)

Écrins - Dôme de Neige 4015m i Monêtier 3.339m;

28 a 30/04/2007

Participants: Pere-Joan Bosch, David Terradas, Eric Tomás, Roger Llorens, Carles Lluç (baixa involuntària de darrera hora) i Jaume Jubert.

Ja no queda ningú que pensi que aquest any no hi ha neul... ens han descobert!

El video (que "los chicos del coro" em perdonin...):
<http://www.youtube.com/watch?v=TNHnKtixGNA>

Podria dir que ha estat fantàstic, que hem fet un 4 mil, que l'esquiada, la companyia i les vistes han estat immillorables, però també m'he trobat massa gent i pocs muntanyencs: compartint taula amb francesos i italians que ni diuen bon profit! (ep! res en contra ni amb els francesos ni amb els italians, només els que seien amb nosaltres), matnada a toc de pito, gent per tot arreu, traces amb persones anònimes que ni "bonjour" quan les avances..., res a veure amb les altres escapades que hem fet aquest any.

Per sort, el record que ens queda és el bo. Com ha escrit en Pere-Joan, "...comença a clarejar i l'espectacle és impressionant; o encara en podríem dir més i dir que és impressionant. Silencis, negre nit a porant, llum pal·lida a llevant, cel raser, estels brillants i les siluetes de les esveltes muntanyes que ens roden... Al davant la Barre. No va haver de rumiar massa per posar-li el nom. Quina barra!"

Dissabte pugem al Refuge des Écrins des de Pré Madame Carle, amb els esquís a l'esquena fins als 2.200 m.

La pujada al Dôme de Neige la fem diumenge: el dia és fantàstic. Volem pujar a la Barre però no hem vist més que lleig i en males condicions. De fet l'Enric no ho ha vist sinó que ho ha tastat i no ha pogut passar del primer llarg.

El descens ens ha portat al Refuge du Glacier Blanc: dilluns volem fer travessa cap al Pic du Rill passant pel Coll de

Monètier però un front ha entrat i hem hagut de recular en el segon canvi de bells. Les vistes des d'aquest coll cap a la Barre són de portada de llibre: només per veure aquest espectacle de cims i glaciers val la pena tornar-hi!

Detall de l'activitat:
Dissabte 28/04/2007: Pujada al Refuge des Écrins
+1.300 m; PD (trams delicats i exposats a 2.500 m i a l'accés al refugi);***; 5 h
Pré Madame Carle 1.850 m - Glacier Blanc (riba esquerra) - Refuge du Glacier Blanc 2.542 m - Refuge des Ecrins 3.175 m.

Diumenge 29/04/2007: Dôme de Neige des Écrins
+1.000 m-1.600; PD;S3;***; 4 h pujada,1 h descens.
Refuge des Ecrins 3.175 m - Glacier Blanc 3070 m - pujada per pendents de la dreta (O) - Dôme de Neige 4.015 m - descens pel centre - Glacier Blanc - Refuge du Glacier Blanc 2.542 m.

Dilluns 30/04/2007: Col du Monètier
+1.000 m-1.700; PD+;S3-S4;***; 3-4 h pujada,1-2 h descens.
Refuge du Glacier Blanc 2.542 m - Glacier Jean Gauthier - Col du Monètier 3.339 m - Glacier du Monètier 3.100 m - Col des Brouillards (precisament!... cota 3.300 m) - Col du Monètier 3.339 m - Ref. du Glacier Blanc 2.542 m - Pré Madame Carle 1.850 m.

Meteo i nevó: Iso 0 a 2.800 m (2.000 dilluns). Dissabte bo, amb nivells d'evolució (i voltes de neu). Diumenge gran bo. Dilluns s'ha levat enterenyint i ha acabat nevant a partir de les 10 h. Neubona per sobre els 3.300 m. Dura o primavera, fàcil d'esquiar a la resta, fins a la cota 2.200 m.

Bones traces!!!

Jaume Jubert

Puigmal

Tenim la primavera a la sang i això ens engresca a voler fer una activitat intensa, a estimar i admirar la muntanya i a gaudir de la bona companyia.

Fa ja uns dies ens vam animar a escometre aquesta clàssica, que consistia a pujar el Puigmal i tot una cadena de cims al voltant de Núria. Nosaltres ho vam començar des de la collada de Fontalba, evitant així haver d'agafar el cremallera. El dissabte vam dormir a l'alberg dels Maristes a Queralbs (arribant a Queralbs a mà dreta). En realitat és més pràctic dormir en tenda al costat del cotxe on es comença a caminar, per sortir ben d'hora, però el Dillú Universal del dissabte per la tarda ens dissuadeix de muntar el xafarango d'acampar plovent i fem nit en aquest estratègic alberg.

L'endemà pugem amb cotxe per la pista que surt de Queralbs i porta a la collada de Fontalba (1.074 m). En 1,30 h estem al cim del Puigmal (2.910 m). Amb visibilitat nul·la vam decidir abandonar i baixar cap a Núria amb un grup que portaven GPS. Quan havíem davallat fins aproximadament 2.550 m vam veure que en direcció al pic de Finestrelles i els següents s'havia aclarit, així és que seguint el lema del

Es participants al cim del Puigmal

agost-octubre 2007

"mai entera" i tenint encara ganes de guerra, tornem a remuntar, guanyem el coll de Finestrelles i gugem el pic de Finestrelles (2.829 m). A continuació coll d'Eina i pic d'Eina (2.786 m), pic de Noufons (2.652 m), coll de Noufons, pic de Noucreus (2.799 m), coll de Noucreus. Tot això gaudint de la tranquil·litat d'aquesta zona i els bells colors del dia que s'ha esclat.

Des del coll de Noucreus baixem fins a la zona del santuari (1967 m). Aquí fem una parada a reposar forces, ja que amb el que portem avui ja ens hem guanyat el dinar. Després tornem a Fontalba pel camí que surt, mirant cap a baix, a la dreta, ben indicat amb rètols. Aquest camí puja fins a una alçada màxima de 2.150 m l'última estrada del dia, i porta per un bonic bosc amb vistes del barranc.

En total han estat uns 1.600 m de desnivell, si agafem el planol i la calculadora. Ha estat una granificació de les de recordar. Hi vam ser: el Francisco Romero, en Gregorio i la Rosa Salas.

Salut i bones caminades.

Rosa-Maria Salas Ricart

(Fotografies a les contraportades)

Vall de Cabanes - Pic del Pinetó 2.648m; 5-6/05/2007

Participants: Marc Picas, Laura Santamaria, Roger Martí, Manel Castelló, Marina Gay, Jaume Jubert i Berta Algueró.

Sortida programada dins del Cicle d'esquiadors de muntanya.

Encara que estiguem al mes de maig i que avui faci una calor d'estiu, aquest cap de setmana ningú ho hauria dit!

Sabíem que la meteo era bastant incerta, però diuen que qui no arrisca no pisca.....i hem decidit mantenir la sortida tal com l'havíem pensada.

Dissabte tarda-vespre ens endinsem pel bosc encantat de la vall de Cabanes, carregats amb les tendes i fent una bona estora amb els esquis a l'esquena. Al cap d'uns pocs metres després del pont, els esquis ja llisquen per sobre d'una neu força humida i acampem al costat de l'Estany Negre de Cabanes. El llac ja està desglaçant-se, de manera que no el podrem crear per anar a fer el Xemenieus. Sopem mentre es fa foc i fem un bon cremat abans d'anar a dormir, amb havaneres i tot!

Tota la nit ha estat nevant (uns 10 cm) i fent uns bones ratxes de vent, de manera que fa una peresa sortir de la tenda..... Mandregem, pensant que el dia no més pot millorar, fins que decidim que més val anar per feina, abans que la cosa empiorï. Quan ja som al camí de tornada, veiem amb bons ulls el Coll del Pinetó, tot i que el vent decidí bufar amb ganes. Deixem pes al costat d'un pi i ens dirigim en direcció nord, abduïts per una pala nevada (tot i que la neu a peu està difícil). Un cop al coll ens traïem els esquis i pugem a peu per l'aresta oest que mena al Pic del Pinetó, 2.648 m, des d'on entremig dels nivells i els Pirats descobrim les vistes a Sant Maurici. El vent és cada cop més fort i la boira no ens deixa veure gaire res..... Sort que no hi ha pèrdua: descens de la pala i flanqueig sense perdre

massa alçada. Recuperem el pes perdut i destem el camí del dia anterior.

Arribem cansats, havent fet més del que ens hauríem pensat quan feiem temps dins les tendes. La zona ens ha agradat moltíssim, i ens sorprèn el nom de Vall de Cabanes a una zona on tot és natura en estat pur!

Detall de l'itinerari:
Carretera de la Bonaigua (Bosc del Gardar a mà esquerra; el cobxe es deixa passat el refugi, al primer revolt) 1.550 m - Vall de Cabanes - Estany Negre de Cabanes 2.200 m - Coll del Pinetó - Pic del Pinetó 2.648 m - retorn pel mateix camí. +/ - 1100 m (+/- 150 m de baixar a acampar a Cabanes). Fàcil (cal anar en compte, segons l'època, amb possibles allaus un cop passat el pont). Horari: 2 h fins a l'estany, 1,30 h fins al cim, 2 h descens.

Meteo i neu: Iso 0 a 2.000 m aproximadament. Dissabte tapat i nevada al llarg de la nit i tot diumenge, amb ratxes fortes de vent. Poc més de 10 cm de neu nova, que en general és força humida. Límit esquiable: 2.000 m.

Anècdota: el mapa que portàvem indica que hem pujat la Roca Blanca, però mirant el Vèrtex núm. 182 ens hem adonat de l'error.

Bones traces!!!

Berta Alguero

PUIGSACALM

Tractant-se de la meua estrena com a coordinador d'una sortida oficial del club (en aquest cas de mitja muntanya) em fa molta il·lusió fer-ne una crònica. Alhora, sóc conscient que intentar copsar en unes línies el conjunt d'experiències viscudes en un cap de setmana a la muntanya és una vana pretensió.

Com a resum avançat podriem dir que si ajutes: un temps magnífic + una travessa preciosa + un grup fantàstic = resultat immillorable.

Des d'aquí vull donar les gràcies als 5 components restants del grup (Xavi, Manel, Anna i les dues noies noves, l'Esther i la Mireia) per la seva fantàstica predisposició a fer que les coses rutllessin bé, sempre prioritant el bé comú als interessos particulars, la qual cosa es manifesta en multitud de detalls que ara seria molt llarg de relatar...

Dissabte, 8.45 h (minut amunt, minut avall) Fabra i Puig, punt de trobada per en Xavi, l'Anna, en Manel, en Jordi, la Fosca i la Bora (les gosses d'en Jordi) Agafem dos cotxes. L'Esther i la Mireia sortiran al migdia per reunir-se amb nosaltres a l'inici de l'excursió.

Aturada a Sant Pere de Torelló per esmorzar, a la terrassa d'un bar, al solet de mig matí, amb una calma, buenuuu (entrepans, cafès, lectura del diari i compra d'alguns queviures...) Finalment sortim cap al coll de Bracons on abandonem un cotxe per a la tornada. Continuem en direcció a la Garrotxa i passem per l'Ajuntament de Sant Esteve d'en Bas per tal de recollir les claus del refugi Emilí Triadó (si algú n'està interessat, li puc explicar les gestions necessàries, així com les condicions, fiança inclosa) Un

cop finalitzat el tràmit ens dirigim cap Sant Privat d'en Bas, més concretament fins el pla d'en Xumí (un espai de picnic situat en un indret molt bonic, al costat del riu Gum) punt de trobada amb l'Esther i la Mireia. Quan ja hi som tots, decidim allargar l'etapa d'avui que, enlloc d'anar directament al refugi (que es troba enganxat a l'ermita de Santa Marganda del Mont, 500 m de desnivell més amunt i amb línia recta vers al sud) decidim fer una volta considerable per poder veure el salt de Sallent, magnífica cascada de més de 100 m d'altitud, impressionant per l'espectacularitat dels cingles que l'envolten. El camí, anomenat camí dels Matxos, és costerut però travessa unes fagedes precioses. Hi arribem. Després d'una sessió fotogràfica d'allò més reeixida (penseu que, si no tens por, pots arribar a posar-te arran del penya-segat on es desplomen les agulles) marxem cap al refugi, on arribem pels volts de les vuit.

Perdoneu per la sobre càrrega d'adjectius, però cal dir que el refugi es troba en un lloc senzillament meravellós, un petit pradell situat a 1.150 m des d'on es domina tota la plana d'en Bas i part de la Garrotxa, així com el Pinne Oriental al fons (encerto a veure el tram de serralada que va des del Puigmal fins al Canigó, amb serrelles de neu aquí i allà...) El refugi, un mas adossat a l'ermita de Santa Magdalena és auster però acollidor (una sala gran que fa de menjador amb cuina de buta a un racó i dues habitacions petites que fan de dormitoris, més un lavabo amb dutxa inclosa... tu ho has dit: un "luju").

Després de presenciar la posta del sol des d'un turonet proper, bàixem a sopar. Seguidament encetem una conversa de sobretaula sobre la vida en general i les relacions de parella en particular de les que fan època, potser la ratafia i els carquinyolis hi van tenir alguna cosa a veure... Després, per compensar, una divertida sessió de punyetes i burros a les cartes, i a dormir més enllà de la 1 h de la matinada. Sort que demà no cal sortir...

L'endemà sortim a la poc muntanyenca hora de les 11 del matí, però com que només tenim tres hores de caminada fins al cobxe, ens ho podem permetre. Després d'enlairar-nos fins al coll de Joanetes, prenem l'anomenat camí dels Burros (per sort, ningú de nosaltres s'ho va prendre com quelcom personal) que planeja en direcció SO pel vessant sotilell del puig dels Llops i el mateix Puigsacalm. Comença amb un tram de comisa bastant impressionant i després s'endinsa en les fagedes que cobreixen tota la muntanya.

Més tard, el camí gira al N i s'enfilia fins al collet de Clivillers (1420 m) on s'ajunta amb l'itinerari normal que puja des del coll de Bracons. Breu descans per beure aigua i ganyipar i prosseguim fins al cim del Puigsacalm (1514 m) on, contradient el seu nom, fot un vent de cal Déu. Son gairebé la una. Signem el llibre, fem les fotos de rigor i cap avall, a trobar el cobxe que ahir vam deixar al coll de Bracons. De baixada, ens refresquem a la font Toradissa, que es troba en un indret molt bonic i, ja, sense més contratemps, arribem al coll de Bracons, més enllà de les dues de la tarda. Aleshores ens encabim tots al cotxe del Xavi (nou rècord Guinness, sis persones, sis motxilles i dues gosses) i ens dirigim a Sant Privat d'en Bas on tenim els altres dos vehicles. Un cop allà, dinem, intercanviem telèfons, correus electrònics, petons i abraçades i tornem cap a Barcelona.

La propera, prometo ser més breu.

Jordi Roma

TUC DE RATERA,

21-22 d'Abril, 2007.

La gent del Gràcia, que sempre ha destacat per la seva empremta i animositat, i no es frena fàcilment davant l'adversitat. Aquí teniu una prova més: mai us heu preguntat si es pot fer el Tuc de Ratera, ben ple de neu, amb "bambes"? Doncs sí que es pot! Pels detalls tècnics, ressenya, model de "bambes" etc. pregunteu per l'Albert Alcantara.

L'Albert, a banda de posar-se a prova amb nous i emocionants reptes com aquest, va ser el coordinador d'aquesta sortida d'alta muntanya de la qual vam gaudir, i molt, el Pablo, l'Oana, en Xavi, en Pep, la Begonya, l'Enric, la Laura, en Marti i jo. Com a convidats especials comptàvem amb l'Eric i la Mònica, la qual venia amb un petit pes addicional, i no pas a l'esquena

Obviaré la trobada a Palau Reial a les 8 del matí, la distribució en cotxes i el transvasament de motxilles d'un vehicle a l'altre, en el decurs del qual les botes de l'Albert van decidir quedar-se a Barcelona, perquè tot això ja ho coneixeu. També passaré de llarg de l'esmorzar a Bellcaire amb els deliciosos entrepans del bar Sport, que també coneixeu àmpliament, i de la descripció del vibrant paisatge verd i florit sota el sol escintant de la primavera. Però si que comentaré que els embassaments apareixen molt més plens d'aigua que el darrer mes de gener: quin goig que fan!

Em centraré doncs, en l'arribada al Parc Nacional d'Aiguïstortes per Espot, que es va produir al migdia, pràcticament a l'hora de més calor. Aparcats els cotxes i convenientment abillats pel llarg camí fins al refugi d'Amigues, empremem la marxa. O almenys ho intentem, perquè avui els fets no ens són propicis i per dos cops hem d'aturar-nos, perquè algú s'ha deixat la cartera, o els grampons... ja sabeu, qui no té cap, ha de tenir cames!

Finalment ens posem en marxa, ara sí, primer a l'ombra fresca del bosc de pins negres, avets, fàigs i bedolls (gràcies, Viquipèdia) i després sota un sol aplanador. Ens aturem a fer un mos a l'Estany de Sant Maurici, que mostra una densa crosta de gel que comença, però, a desfer-se per les vores. Ompim cantimplors a la font, envoltada també d'un gruix de neu considerable, i proseguint, desviant-nos una mica de la pista principal per contemplar una bonica cascada que es troba més amunt.

Passada la cascada i sempre custodiats per la silueta magnífica dels Encantats, la neu ja és present per tot arreu, però no ens posem les raquetes fins bastant més amunt, al costat del plaçat estany de Ratera on retrobem el Marti, desaparegut misteriosament moments abans. Darrere hem deixat el bosc més dens i part del contingut de l'estómac de la Begonya, que ara camina un xic més lleugera. Amb raquetes proseguint fins al refugi, salvant el desnivell més perillós, i hi arribem cap a les 18 h amb 3 pans de llengua fora.

Els qui no conegeu el refugi d'Amigues, heu de saber que gaudeix d'una ubicació privilegiada, unes vistes esplèndides i unes instal·lacions més que correctes. Tot això es paga, però de vegades val la pena.

A les 19,30, hora en què ni tan sols els Teletubbits sopen, ja estem amb els cotxes a la taula esperant la sopeta, les lleties i la carn amb bolets, que circulen paral·lelament amb un porró de vi negre que provoca notables elixaments de virtuosisme entre els presents. I quan ja hem líquidat tot allò susceptible de ser ingerit, i a fora és negra nit i preveiem que en breus moments ens tancaran els llums, apareixen la Iolanda Roma, en Jordi Roma i en Camille, remullats de pluja però, sorprenentment feliços. Quina aparició!

Ja només ens queda retirar-nos a la nostra habitació, un espai comú per 40 i escaig persones, i passar la nit de la millor manera possible entre roncs, estocoses i altres sons indignes produïts per l'ésser humà que no entrarà a detallar ara.

Diumenge ens desperta el mugit d'una vaca. Estaré somniant encara? Ràpidament recollim, saltem de les lletres i esmorzem, preparant-nos per la jornada a la neu. Fa un dia radiant, il·lu el sol i segurament farà calor, així que els pantalons de Gore-tex no sortirán de la motxilla. A la que em despieto ja està tothom a fora, alguns fins i tot han començat a caminar. I apa, amunt!

No puc precisar a quina hora vam fer cim, però sí us puc dir que l'estat de la neu, similar al d'un gransist de llimona, no ho va fer gens fàcil. La pujada va ser bastant escalonada, alternant trams plans amb d'altres amb força desnivell. Vam tenir una baixa pel camí (que després vam recuperar) i vam haver d'alternar raquetes i grampons fins l'arista final que ens va conduir als anhelats 2.840 m. La vista des de dalt és realment privilegiada, i com sempre, l'esforç val d'altres la pena. Mentre contemplem la zona de Saboredo, els llaços de Colomers, etc., s'escolten nombrosos "oh, que bell", que el vent s'emporta cap a altres cims propïns.

Em quedo amb dues imatges impagables: la de l'Albert pujant la pala amb "bambes" i raquetes (digne de veure's), i la de l'Oana al cim, parlant pel mòbil com si estigués a les Rambles de Barcelona.

La baixada perfecta, sense incidents, amb molta calor, un paisatge preciós i alguna caiguda còmica propiciada per les raquetes i la neu tova. De lluny albirem els germans Roma, amb esquis de muntanya i la gossa triscant al seu voltant, que fan via cap al cim. Encara tenim temps de ficar els peus en remulla l'estany de St. Maurici, perceptiblement més desllaçat que el dia abans, i per descomptat d'acabar el dia dinant-berenant tots junts, com és de rigor.

I ara us deixo, perquè haig d'anar corrent als "xinos" a comprar-me el darrer model de "bambes" de fer cims!

Núria Saavedra

CHO OYU

Com molts moltes de vosaltres ja en teniu coneixement i una de les activitats que hem previst enguany és fer una expedició a un cim de +8.000 m. Així doncs, un cop valorades les diferents possibilitats, hem considerat que el Cho Oyu pot ser un cim adient per les seves característiques. Una de les fites previstes i per tal de vincular-ho d'una forma notoria al Club és intentar assolir-lo en menys de 24 h des del camp base. Aqueelles persones que poguessiu estar-hi interessades us podem dirigir a la secretaria del Club, de dilluns a dijous de 18 a 22 h.

Trekking als voltants de l'Everest

En la línia de treball encetada amb el conveni signat entre l'agència de viatges Muztag i el Club Excursionista de Gràcia, us volem presentar aquest projecte de trekking als voltants de l'Everest, previst entre l'1 i el 18 d'octubre.

Aquesta iniciativa té com a finalitat apropar a tota la gent que ens estimem les muntanyes en tots els àmbits, els cims més simbòlics del nostre planeta, ja que són un important referent per al món alpinista.

També pretenem amb aquesta activitat, reforçar el nostre principal objectiu de combinar formació i pràctica, per tal d'augmentar el nivell de preparació i aquest trekking, a prop de l'Everest, és tot una garantia per assolir un important nivell.

Aquest trekking serà guiat per Xavi Arias, guia acompanyant i director de l'Emgria.

ITINERARI

Arribarem a la capital del Nepal, Kàtmandu. Aquesta ciutat és única pel seu temple budistes, part molt important de l'arquitectura del país, sobresorint Swayambhunnath, Pashupatinath i la més majestuosa estupa de Bouddhanath. A més dels edificis de la plaça Durbar, també es poden veure moltes botigues i els venedors ambulants que ofereixen els productes típics. Cal anar també a les veïnes Bhagdaon i Patan. Acabats els preparatius, se surt en avió/helicòpter cap a Lukla on s'inicia el trekking. A Jorsale entrem al Parc del Sagarmatha i després de Namche Bazar, a un revolt del camí, apareix el sostre del món, al mig de la paret del Lhotse com una piràmide insignificant.

Mentre passem per Tengboche, amb l'Amadablam i el Kantenga que ho dominen tot, ens anem acostant al nostre objectiu final. Des de Lobuche, el darrer poble (4.930 m), la

següent jornada ens porta a Gorak Shep i des d'aquest punt podem ascendir al KALA PATAR (5.543 m) mirador privilegiat de l'Everest, i de tots els cims que l'envolten.

El retorn el farem per Pheriche i d'allí a Lukla on l'avió/helicòpter ens durà a Kàtmandu.

PROGRAMA: 1r dia vol Barcelona - Kàtmandu. 2n dia. Arribada a Kàtmandu, trasllat a l'hotel. 3r dia Kàtmandu, dia lliure. 4t dia Kàtmandu - Lukla en avioneta.

Comença el trekking. Anem fins a Phakding. 5è dia Phakding - Jorsale - NAMCHÉ BAZAR (3.446 m). Entrarem al parc del Sagarmatha. 6è dia Namche - Tengboche (3.867 m). Aquí podem gaudir de la visió de l'Everest. El nou monestir budista, als peus de l'Amadablam serà la base del nostre campament. 7è dia Tengboche - Dingboche (4.343 m). Durant el recorregut podem visitar el monestir de Pangboche. 8è dia Dingboche - Lobuche (4.930 m). 9è dia Lobuche - GORAK SHEP (5.100 m). El trajecte fins a Gorak Shep és molt curt, però pesat, ja que discorre constantment per la morrena. La tarda és el millor moment per pujar fins al cim del KALA PATAR (5.545 m), punt més alt del viatge, veure les rosades llums del sol reflectint-se a la immensa paret de l'Everest, previst entre l'1 i el 18 d'octubre.

Shep fins al mateix camp base de l'Everest (5.400 m aprox.), tot seguint el Khumbu primer per la morrena i després per la seva zona central (les expedicions no solen deixar entrar dins els CB la gent dels trekkings). El descens de Gora Shep acabarà a Pangboche (4.252 m). 11è dia Pangboche - NAMCHÉ BAZAR. La baixada a Namche la farem per un altre camí i així podem visitar els poblets verges de Phortse Khunjung. 12è dia Namche Bazar - Lukla (2.837 m). Primer baixarem cap a Jorsale i Phakding. 13è dia vol de Lukla a Kàtmandu. (A vegades les condicions atmosfèriques no són prou bones com per permetre els vols, llavors no ens quedaria altre remei que esperar al dia següent. 14è dia lliure a Kàtmandu. Nit d'hotel. 15è dia lliure a Kàtmandu. Nit d'hotel. (Els dies lliures poden ser aprofitats, a part de descansar i fer compres, per visitar els monestirs de les rodalies o també hi ha possibilitats d'apuntar-se a fer ràfting o altres activitats que s'anuncien arreu. 16è dia lliure a Kàtmandu. Nit d'hotel. 17è dia trasllat de l'hotel a l'aeroport. Vol Kàtmandu - Barcelona.

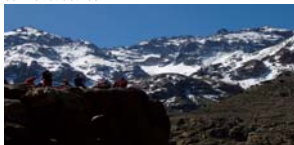
PREU: (grup de 10 persones) Per persona: socis Ceg 2.150 euros. No socis 2.250 euros

EL PREU INCLOU: Vol Barcelona-Kàtmandu i Kàtmandu-Barcelona, classe turista, amb 20 kg d'equipatge facturat. Traslats de l'aeroport de Kàtmandu a l'hotel i viceversa. Hotel Thamel*** o similar a Kàtmandu, habitació doble amb esmorzar. Traslats a l'avió i a la fi del trekking en avioneta o helicòpter. Entrada al parc del Sagarmatha. Allotjament en lodges o tea houses durant el trekking. Pensió completa durant el recorregut. Guia del Ceg des de Kàtmandu i portadors. Asserurgència d'assistència en viatge.

EL PREU NO INCLOU: Equipament personal. Begudes. Visat. Taxes d'aeroport. Tot el que no està especificat.

QUE FEU PER CAP D' ANY?.....I PER PASQUA??....

Seguint amb la línia de fer activitats fora del nostre país i amb la col·laboració de Muztag, creiem que les propostes que us presentem, acompanyant al Xavi Arias , us poden ser molt atractives.

CAP D' ANY AL TOUBKAL (MARROC)
SETMANA SANTA AL WADI RUM (JORDÀNIA) ....
A L'ESTIU I'ELBRUS
I A LA TARDOR 2008
SANTUARI DELS ANNAPURNES

PROPOSTES 2007/08
Octubre 07/ Trekking als voltants de l'EVEREST
Desembre 07/ Viatge al Marroc per fer el TOUBKAL (4.000 m) i celebrar el cap d'any. Durada: 7 dies
Març 08/ Jordània , ruta turística i escala: el WADI RUM, hi ha possibilitat de dur acompanyants que poden fer una ruta pel desert.

Juliol/ agost 08/ Ascensió a l'ELBRUS, la muntanya més alta d'Europa (5.700 m)
Octubre 08/ Trekking al Nepal, Santuari dels Annapurnes

FALTA CONCRETAR DATES EXACTES I PREUS;
SORTIRAN PROXIMAMENT AL WEB

Tots els viatges anirem acompanyats de Xavi Arias, guia acompanyant i director de l'Emgra.

TAMBÉ US PODEM ORGANITZAR QUALSEVOL ACTIVITAT/VIATGE PERSONALITZAT SOTA L'ASSESSORAMENT DE MUZTAG I ACOMPANYATS DE XAVI ARIAS.

PER A MÉS INFORMACIÓ QUE EN VIEU UN CORREU AL cegracia@cegracia.cat o al telèfon 93 237.86.59

Montserrat Casellas

CRONICA DES DEL KILIMANJARO

Un grup de membres del Club Excursionista de Gràcia ha assolit el cim del Kilimanjaro (5896 mts.) a les 8 hores del matí del diumenge dia 8. El viatge organitzat per l'Agència Muztag amb condicions especials pels socis del Club ha permès portar el logo commemoratiu del 85è. aniversari a la cota màxima del continent africà.

Els nostres socis, Toni Vives, Carme Aragó, Antonio Robert, Dolores Boter, Miquel Fabro, Montserrat Freixes, Pere Vicenç Planes, Ricard Sastre, Roger Lloses, Trini Torrents, Frederic Lanzaco, Neus Vives, juntament amb els acompanyants Tonyo Sánchez (UEC Sants), Rosa Maria Miro (CEC), i Jordi Cassany (UE Vic), es van desplaçar a Tanzània via Amsterdam la matinada del dia 3 per situar-se al Mandara Hut el dia següent després de la primera aproximació de quatre hores al ritme del "pole pole" (a poc a poc) que ha permès situar-se en cinc jornades a la cota cim del parc de l'entrada del Parc Natural del Kilimanjaro a 1900 mts.

Amb aquesta activitat, els nostres consois també es volen afegir a les 65 ascensions del mateix diumenge, commemoratives de l'aniversari del GEDE.

Després d'aquesta col·lectiva, els quinze muntanyencs seguiran viatge per visitar les Reserves Naturals del Llac Manyara, Serengeti, Ngorongoro i Tarangire, i finalment l'illa de Zanzibar.

Roger Lloses

GEDE

8a i 9a SESSIÓ DEL CICLE DE PEL·LÍCULES D'ESCALADA JM RODÉS: DEL MISTICISME A LA REALITAT

En les dues darreres projeccions del Cicle de Pel·lícules d'Escalada J. M. Rodés, organitzat pel GEDE, s'ha passat del misticisme de les llegendes que envolten les Dolomites al relat de la duresa i el risc de l'ascensió a la paret nord de l'Eiger; del relat en blanc i negre amb estètica de cinema mut al documental en color; de la bellesa i poesia fotogràfica a la recreació i descripció documental; del 1932 al 2002... Dos pols oposats per un mateix públic, que gaudíex mes a mes de l'encís del cinema de muntanya i escalada.

El darrer dimarts d'abril, a la sala d'actes del CEG, amants del cinema de muntanya van poder gaudir de la projecció d'una obra excepcional i rarament projectada, un veritable *delicatessen* del 1932, *La llum blava* (*Das blaue Licht*). La pel·lícula es va presentar en la seva versió original, per primer cop subtitulada en català per l'equip organitzador del cicle.

Per a aquesta ocasió, vam tenir el privilegi de comptar amb la presència de Jordi Pons. Ell i Josep Mansel Anglada (també present a la projecció) van aconseguir la primera de l'Eiger de l'estat espanyol, el 1964. Els assistents a la projecció van gaudir durant una bona estona de l'interessant i amè relat de les seves experiències i anècdotes al voltant d'aquesta ascensió.

Aquesta pel·lícula, rodada en blanc i negre i amb estètica del cinema mut, fou dirigida per una dona, Leni Riefensthal, fet excepcional si pensem que es tracta de la tercera dècada del segle XX. Aquesta gran directora començà al món del cinema als anys 20 com a actriu habitual del director de pel·lícules de muntanya, Arnold Frank, mestre del qual aprengué tota la tècnica abans de llançar-se en la seva carrera professional com a directora. La seva gran qualitat cinematogràfica, descoberta en *La llum blava*, va fer que esdevingués la cineasta oficial del règim nazi a l'hora de rodar tot el material de propaganda oficial. No obstant aquest contingut ideològic, val a dir que les obres de Leni Riefensthal posseeixen una alta qualitat tècnica, que es va anar desenvolupant al llarg dels anys amb la introducció d'importants avenços cinematogràfics.

La llum blava és una pel·lícula bella, molt ben rodada, amb imatges espectaculars i una fotografia excepcional on la directora juga amb els efectes de la llum. La història transcorre a les Dolomites i ens parla de les llegendes que envolten les muntanyes d'un poble d'aquesta màgica regió.

El dimarts 29 maig, a la sala d'actes del CEG, no hi cabia ni una ànima. Prop de 70 persones van acudir a la que ja és per a molts, una cita mensual amb el cinema d'escalada.

En aquest cas, la projecció fou ben diferent de la del mes anterior: es van projectar dos documentals sobre l'Eiger, en els quals es fa un bon repàs del mite que per la història de l'alpinisme i l'escalada ha representat l'ascensió de la seva cara nord.

(fabricat de nou per a l'ocasió). El documental recrea aquesta primera ascensió de la mà d'aquests escaladors d'elit.

El primer documental, *Primera de l'Eiger Norwlad* de 50 min de durada, fou rodat el 2002. En ell, després de la introducció històrica, es presenta l'experiència d'un equip d'escaladors suïssos, que es llancen a l'aventura d'escalar la nord de l'Eiger amb el mateix material que es va fer servir en l'època de la primera ascensió. El documental recrea aquesta primera ascensió de la mà d'aquests escaladors d'elit.

El segon documental, de 20 minuts de durada, del 1995, és un curt on Anderl Heckmaier explica la seva ascensió a la nord de l'Eiger.

Com sempre, el públic del Cicle va tenir l'opció de sopar amb el lot de supervivència, entrap més beguda, que té també cada cop més adeptes) entrant així en el sorteig de material cedir per la botiga de muntanya de la plaça del Diamant, NUS.

Pilar López

NUS
esports de muntanya

Plaça del Diamant 9 • 08012 Barcelona
Telèfon i Fax 93 218 41 17
<http://www.kinet.es/2c/nus>
e-mail: nus@inet.es

TRIA VIA ... AL GARRAF

Secció GEDE, Koki i Pilar.

En cada butlletí, des del GEDE us presentem en aquesta secció 2 vies de la mateixa zona d'escalada: la primera, de dificultat i la segona, senzilla. Així que ja saps... Triar vial!

VIA 1 GARRAF-CASTEDEFELS, LA FALCONERA Cara Sud, Via Chani. MD

Prop del conegut sector d'escalada esportiva del Pas de la Mala Dona trobarem aquesta fantàstica excursió que ens ofereix compromís i aventural Escalada en roca calenta en estat pur...

Carretera C-246 direcció Sitges, passat el poble del Garraf deixarem el cotxe en una corba aproximadament en el quilòmetre 27,4 al costat d'un heliport de fortuna.

Aproximació: Gairebé tant interessant com la via. Cal seguir un corriol que baixa direcció est fins a un collet on trobarem un pou natural, desgraciadament, ple d'escombraries. Remuntem en la mateixa direcció cap el cim de la Falconera. A mitja pujada trobarem una fita i flanquejarem a la dreta uns 100 m fins a un mur que caldrà rapèl·lar (15 min en total). Efectuat un primer rapèl de 20 m caldrà instal·lar un segon rapèl de 40 m per l'interior d'un ample avenc (evident). El rapèl ens deixarà en una lleixa penjada a la base de la paret de la Falconera, aproximadament 20 m per sobre del mar. Baixarem una mica amb tendència a la dreta (mirant a la paret) i, assegurant-nos, ens caldrà fer un flanqueig a la dreta fins a la reunió 0, penjada a 20 m per sobre les ones (II°).

Descripció de la via:

L1: Sortim de la reunió per l'esquerra cap a uns grans desplomats que cal evitar per la dreta fins a un flanqueig aeri que ens durà a una petita lleixa, d'allí una fissura en diagonal (a la dreta) ens durà a la reunió a sobre d'un bloc. Dificultats de IV i V, les assegurances es troben molt erosionades per la sal marina i és aconsellable reforçar-les.

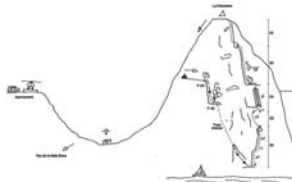
L2: Sortim de la reunió per l'esquerra per avançar verticalment (IV equipat amb espits) fins a la segona reunió, poc equipada, que és convenient muntar per evitar el fregament de cordes en el següent llarg. És convenient reforçar aquesta segona reunió.

L3: Sortim de la reunió per un pas difícil (IV+), sempre a la dreta, per arribar a un diedre canal sense dificultats però desbordat d'escalar fins a la reunió que muntarem en els arbres d'una ampla lleixa. Pràcticament desequipat.

L4: Segurament el més difícil. Un mur vertical (V), d'uns 30m, molt fissurat on caldrà trobar la ruta més evident, lleugerament a la dreta. Malgrat la manca d'assegurances

les fissures ens permetran una fàcil assegurança amb tascons i friends. Reunió en bona lleixa.

L5: Un altre mur molt vertical ens portarà al cim de la Falconera (IV+). El mur està equipat amb buris vells i rovellats i ens caldrà reforçar els ancoratges amb tascons i friends, fàcils de col·locar al costat del burís. Reunió en bona lleixa a 5 m del cim.

Descens: Evident, cal ascendir els últims metres fins al cim (fàcil) i baixar en direcció oest a la recerca del corriol de pujada.

Material: 2 cordes de 50 m, cintes exprés, tascons, friends i algun cordino. Algun pitó pot ser útil per reforçar reunions.

Època aconsellable: Paret molt calenta, hivern i finals de tardor.

Horari: Compteu 7 h per a tot el recorregut. Un cop fets els rapèls de l'aproximació, l'abandonament és complex. 112 telèfon d'emergències, no oblideu el mòbil!

VIA 2 GARRAF-PIC DEL MARTELL, Sector Herboristes Via Herboristes (cara est). 145 m IV+ Cinc llarg escassament equipats (20, 15, 45, 30, 35 m)

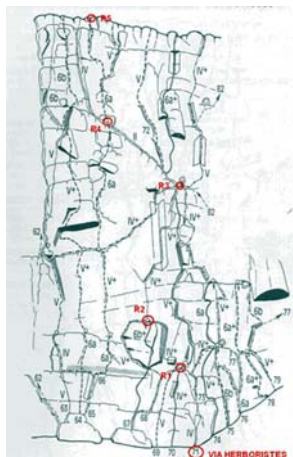
La zona del Pic del Martell, al Garraf, és una de les parets més llargues i més clàssiques del Garraf. Un dels primers itineraris oberts va ser precisament, el 1973, el de la Via Herboristes.

La roca és calcària, amb abundància de lleixes, bones preses i... abundant vegetació, que a estones pot resultar providencial (cas de l'arbre on col·locar una cinta) i a estones emprenyadora (de vegades cal barallar-se amb els matolls per progressar...). Les vies més senzilles, com aquesta, estan força freqüentades, cosa que fa que algunes plaques o passos estiguin massa llimitsats...

Al llarg d'aquesta zona hi conviuen multitud de vies que es creuen entre si... compte amb no canviar de via a mig recorregut, perquè el grau varia notablement!

Aproximació: Des de Barcelona, aneu per l'autovia de Castelldefels fins a "Les Botigues de Sitges", on cal sortir de l'autovia (no entreu a l'autopista del Garra!) i agafeu la C-246 cap a Sitges. Abans de les costes del Garra, seguïu l'indicador de la urbanització "Rat-Penat". S'arriba a una rotonda, on heu d'agafar la carretera cap a "Parc Natural del Garra". Es puja per una carretera de revolts fins a trobar el primer pàrquing a l'esquerra (no el que està just a sota de Penya Ginesta, sinó l'anterior).

Des d'uns metres abans d'arribar al pàrquing, surt un camí fresat a la dreta que no té pèrdua: va pujant sobtadament, en diagonal per una petita tartera, fins que arriba a dalt de la carena. Continuem pujant més planerament fins que ens

aboquem al camí de baixada cap a la muralla del Pic del Martell, en tendència cap a l'esquerra per anar a buscar el peu de la paret.

En uns 25 o 30 minuts arribem a peu de via, on hi ha una inscripció a la roca que diu "Herboristes". Com a referència, el sector "Herboristes" és el darrer abans de la zona on està prohibit escalar a certa època de l'any; hi ha un cartell indicant-ho, així que si arribeu fins aquest cartell és que ja acabeu de passar-vos la via.

Descripció de la via: En general, la via està per tot considerar com a molt poc equipada: tret d'alguns burris amb i sense xapa, algun pitó, cinta vella en algun pont de roca (ni mirar-se-la...!). Per tant, és necessari portar joc de tascons i de *friends*, alguna xapa recuperable pels burris i abundants anelles de cinta plana (pels ponts de roca), apart del material habitual per muntar reunions.

L1 (IV, 20 m): Es puja per un diedre, al cal del qual, decantant nos lleugerament a l'esquerra arribem a un arbre. L'aprofitem per muntar la primera reunió.

L2 (IV+, 15 m): Aquest llarg és més delicat... Es comença fent un flanqueig (d'uns 5 m) cap a l'esquerra per sota d'un bloc que és una mica desplomat. Passat aquest bloc, s'arriba a un diedre vertical que cal remuntar fins al final (està equipat amb algun clau). Al capdamunt hi ha una plataforma a la qual, a la part esquerra, es munta la reunió, que està equipada.

L3 (IV+, 45 m): Aquest llarg també és delicat... La sortida de la reunió és atètica (pas de IV+). Després d'aquest pas, continuem recte amunt amb tendència a la dreta, fins a trobar un diedre. Hem de seguir amunt aquest diedre, equipat en un punt (pitó o burri), i gairebé arribant al capdamunt del mateix, es flanqueja a la dreta. Continuem amunt fins a trobar la reunió, equipada amb dos pitons, a sobre una lleixa al costat d'un arbre. Al llarg d'aquesta tirada es poden posar diverses assegurances (hi ha múltiples fissures, ponts de roca, savines, ...).

L4 (II, 30 m): Llarg de descans. Es remunta la canal, de poca inclinació, fins al final, al peu d'un diedre. Aquí mntem la reunió, equipada i amb un sòlid arbre. Al llarg d'aquesta tirada tindrem experiències selvàtiques amb les plantes, que ens barraran a estones el pas.

L5 (IV+, 35 m): Remuntar el diedre fins al capdamunt. Al llarg d'aquest diedre hi ha alguns burris, però hi podem col·locar *friends*, tascons i algun pont de roca. La darrera reunió, a dalt de tot, està ben equipada, amb parabolts.

Descens: Cal tirar amunt fins a trobar les filtes. Un cop trobada la primera, cal no perdre el rastre de les següents, que, travessant un rascler calcani, primer per pla i després de baixada, ens menaran al camí per on hem pujat.

Material: 2 cordes de 50 m, joc de tascons, joc de *friends*, anelles de cintes planes, cintes de reunió, cintes exprés, alguna xapa pels burris. Casc.

Època aconsellable: Tot l'any, tret de l'època de més calor.

Horari: Per la via, unes 2 hores i mitja. L'aproximació unes 30 minuts i el descens unes 30 minuts.

Bibliografia: *Escaladas en Barcelona i alrededores*. Luis Alfonso i Xavier Buxó. Ed. Luis Alfonso i Xavier Buxó.

TOTS ELS ARTICLES DE "TRIA VIA" , ELS POTS TROBAR TAMBÉ A www.cegracia.cat, a la secció del GEDE

Allà també pots consultar:
-els Quaderns Tècnics
-les novetats de material de Desnivell

CLINIC DE SEGURETAT D'ESCALADA DEL GEDE

El dijous 10 de maig el GEDE va organitzar un clínic de seguretat d'escalada, impartit per Xavier Manyà al búlder del CEG. Al llarg d'unies 2 hores, en Xavi va fer un repàs dels conceptes bàsics de seguretat que cal tenir el compte a l'escalar, en general, però especialment en vies llargues.

Va parlar de nusos, tècniques per muntar reunions (les clàssiques i les darrerament aparegudes en les publicacions específiques), seguretat en els ràpels, com progressar amb seguretat en vies desequipades (total o parcialment) ...

Hi van assistir una trentena de persones que, còmodament a la fresca, van seguir el clínic amb atenció, posant en comú els dubtes particulars i aportant els propis coneixements sobre el tema.

Pilar López

Del 18 de setembre fins el 16 de octubre farem el curslet de perfeccionament d'escalada, consistirà de 4 classes teòriques i 6 classes pràctiques, tenim 8 places disponibles, més informació a la pàgina web.

El mes de setembre prenem el cicle de pel·lícules d'escalada J.M. Rodes amb la projecció de la pel·lícula "La integral del Peuterey" presentada per l'alpinista CESAR COMAS.

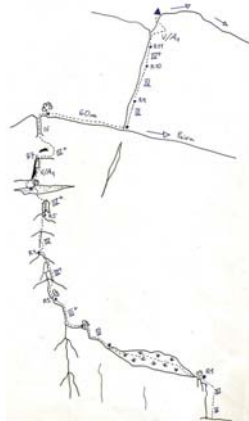
El 6 d'octubre celebrarem el III Campionat d'escalada en bloc al bulder del CEG, serà un campionat obert a tots els i les escaladores.

El 16 d'octubre, farem un CLÍNIC sobre seguretat a l'escalada amb el títol "MITJANS DE FORTUNA" està indicat per a escaladors nous per tenir recursos quan no hi ha o han desaparegut assegurances en les vies i d'altres sorpreses. El clínic serà a càrrec de l'alpinista PERE RODES.

El 30 d'octubre farem el passi de la pel·lícula corresponent al cicle de pel·lícules J.M. Rodes.

Martí Santamaria

Al darrer butlletí, a l'article Tria Via núm. 2, no es va incloure el dibuix de la ressenya de la via Anglada a Terradets

ACAMPADA

Estada a Blanes: com és habitual, s'ha realitzat l'acampada al Càmping Solmar de Blanes, des de la Setmana Santa i fins al primer de juliol.

Durant aquesta acampada hem fet les següents activitats:

- **Sortida al Montnegre**, el dia 6 de maig.

L'itinerari que es va seguir va ser part del GR 92 i del GR 5, amb visita a les esglésies medievals de Sant Martí del Montnegre i les restes de Santa Maria del Montnegre.

L'església actual de **Sant Martí del Montnegre** va ser construïda als segles XVII-XVIII; té una solanau, dues capelles a cada costat, i una senzilla portada coronada per un massís campanar de torre. Des de l'església de Sant Martí del Montnegre, vam seguir cap a l'est, seguint el GR 92 a través del bosc, passant per Can Presses, l'Alzina Grossa, Can Joan de l'Om, les Cadiretes, la Carena de la Rompada, Can Garrumbau, per arribar finalment a Santa Maria del Montnegre.

Sant Martí del Montnegre

Sant Martí del Montnegre

Santa Maria del Montnegre és una antiga església envoltada per bosc, que actualment està en ruïnes: només en queden tres parets, sense sostre; s'hi havia fet aplecs, que reunien gran quantitat de veïnat dels nuclis propers.

Davant seu hi ha l'extraordinari **Roure de Santa Maria**, que sembla que pot tenir més de 200 anys. És un dels roures més grans de Catalunya: té una alçada de gairebé

Roure de Santa Maria

de 25 metres, un perímetre de gairebé 5 metres i una capçada de 24 metres de diàmetre.

Seguint la boscosa carena ens dirigírem cap al Turó Gros, a 760 m d'alçada, entre el Maresme i el Vallès Oriental, i deixant a la dreta l'estació meteorològica. Dalt del Turó Gros hi trobarem la torre de guaita del Parc.

Roure de Santa Maria

En la caminada trobarem esplèndides pinedes de pi pinyer, alzinars, rouredes i suredes dins un paisatge de conreus i masies.

Finalment arribarem a **Hortsavinyà**, on vam dinar.

- **Campament Infantil.** Es va celebrar els dies 2 i 3 de juny, amb la participació de petits i grans. Es van fer jocs, gimcana, xocolatada, aperitiu i una vetllada al vespre amb cremat.

Campament Infantil

Campament Infantil

Campament Infantil

Campament Infantil

Campament Infantil

Fent de controls a la gimcana

Fent de controls a la gimcana

- **Revetlla de Sant Joan**, la nit del 23 de juny. Vam gaudir d'un sopar ben nombros de socis i sòcies.

Revetlla de Sant Joan

Campament d'Estiu.

Com ja es va anunciar al darrer butlletí, el Campament de Vacances d'enguany tindrà lloc als **Picos de Urbión**, a la província de **Sòria**, al poble de Vinueza, just al costat de l'embassament de la Cuerda del Pozo. Estan previstes excursions, activitats i visites a interessants indrets de l'entorn, i també, com és habitual, la nostra Festa Major.

Xavier Misas

UNA NOVA EXPERIÈNCIA

Tot va començar quant a la Dolors Pérez (Lolita per als amics i amigues) l'empresa on treballa, la va observar amb un vol amb globus aerostàtic, tot estant al Càmping Vaira va fer el comentari i ràpidament ens vam atègier a fer el vol diversos amics, de totes maneres la veritat era que en realitat ja teníem ganes de fer-ho, però ens faltava el que sempre passa, que algú donés el primer pas.

Després d'escollir la data que anés ve a tothom, vam proposar a l'empresa Kon-Tiki el dissabte 16 de juny per fer el vol, va estar-hi d'acord i ens va comunicar que a les 7 del matí havien d'estar al Hotel Bon Repòs de Bellver de Cerdanya, això volia dir que havíem de sortir de Barcelona quan encara no s'ha havien posat els carrers. Amb bon criteri algú va pensar que tenint el club un refugi a la Molina, seria millor per a tothom, pernoctar la nit del divendres que aixecar-se a les 4 del matí per estar a l'hora a Bellver.

Els que tenim el privilegi d'estar jubilats vam pujar al migdia, i els pencaires arribaven passades les nou de la nit, sopar i a dormir que l'endemà havíem d'aixecar-nos molt aviat

Vàrem quedar de tocar diana a les cinc i mitja però a les cinc ja hi havia gent amb dansa, en fi que sobre les sis ja sortíem tots decidits al lloc que ens havia indicat l'empresa dels globus. Al cap de quinze minuts el responsable ens indica que el seguíssim que ens portaria al camp de vol, quan arribàrem ja estaven els globus a mig inflar (quan els tens tan a la vora et semblen enormes), vàrem veure com amb un gran ventilador i les moltes quilocalories dels cremadors de propà a poc a poc es va anar inflant del tot. Suposo que tots estàvem intrigats, una mica neguitosos i sobretot expectants davant de la propera experiència, quan vàrem sentir la veu del pilot que requeria la nostra atenció per donar-nos unes elementals instruccions per tal que el vol fos el més plaçid possible. Ens va distribuir per pes cinc a cada banda de la castella i ell al mig amb els aparells de vol i les bombones de gas, seguidament va augmentar la pressió dels cremadors i molt suau i lentament vàrem començar a enlairar-nos.

Junt amb el nostre globus de fabricació anglesa també va sortir un altre de la mateixa empresa fabricat a Igualada, que durant tot el recorregut tant visualment com per ràdio van estar en contacte.

El pilot ens explicà que el comandament de l'aparell era, que segons la direcció que es volia anar havia de pujar o baixar buscant la capa de vent que anés en la direcció desitjada, i que ell tan sols podia orientar la castella, fer girar el globus sobre si mateix i fer-lo pujar o baixar.

Realment l'experiència va ser molt relaxant, sorprenent i sense sotracs, ja que tot i sent un dia ennuvolat no feia gaire vent. Vàrem pujar fins a 2.050 metres sobre el nivell del mar, això vol dir que sobre el lloc d'enlairament uns 850 ja que la Cerdanya està aproximadament a 1.200 m.

El panorama era magnífic, el Cadí, la Tossa d'Alp, Meranges, una mica més enllà el Puigpedros i el Perafita, al fons Puigcerdà i un xic més enllà Llívia, pels qui ens agraden les muntanyes també des d'allí són encantadores.

Vàrem fer totes les fotos i vídeos que volguérem ja que el paisatge s'ho mereixia, i entre comentaris, rialles i observacions del pilot que ens anava comentant els llocs que sobrevolàvem, vàrem començar el descens per buscar el millor lloc per aterrar ja que no es pot fer a tot arreu, que no hi hagi arbres, cables d'alta tensió, que el camp no estigui llaurat, a ser possible que no hi hagi bestiar, que els pagesos propietaris t'ho permetin i per fi que sigui de fàcil accés a vehicles per poder recollir el globus.

Finalment, aterràrem en un lloc on hi havia tres vaques dos vedells i un cavall, encara no havíem tocat terra van sortir uns pagesos dient que no pleguéssim el globus en aquell lloc, el pilot els va explicar que tant sols baixaria part de la gent i que el passaria sense desinflar al camí del costat, posant la castella sobre el remoc i preparat i habilitat pel cas i que el plegaria en un terreny del costat a 200 metres.

Era per veure-ho, uns quants homes saltant un mur de metro setanta amb un rierol que de ben segur si no anaves en comte sucaves, després amb la castella al camí veurem baixar a les dones, (no totes van patir) però alguna va ser un punt i apart realment digne de veure. Després a l'heina de plegar el globus entre tots carregarem-lo al remoc i finalment cap a l'hotel a fer un esmorzar-dinar, per cert molt abundant (inclosos en el preu), un passat de fotos del vol, festejar amb cava el bateig d'aire, i pastis ja que un empleat de l'empresa Kon-Tiki celebrava els 35 anys, després tots cap a casa.

La duració real del vol va ser aproximadament d'una hora i escassos minuts, ja que ens enlairàvem sobre les vuit i aterràvem una mica passades les nou.

Els components de la "expedició" vàrem ser onze persones totes socis del Club.

Josep Portell

Pic de Certescán

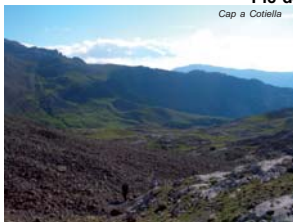

Pujant al Refugi Certescán

Descansant durant la baixada de Certescán

Pic de Cotiella

Cap a Cotiella

lbon Cotiella

Puigmal

Cam del Puigmal més tard, ja sense bora

El pic Rodó vist des del coll de Noufonts

Una Nova Experiencia

XXVIII TRAVESSA MATAGALLS MONTSERRAT
CLUB EXCURSIONISTA DE GRÀCIA 15-16 Setembre 2007
 10a. Cursa Catalana de Caminades de Resiliència

Mm

NOMÉS INSCRIPCIONS AL WEB

COM INSCRIURE'S

- 1) Introduïu les teves dades al formulari de preinscripció, a www.cegracia.cat/mem07
- 2) Un cop completades, el web et donarà el codi de la Mm i el teu codi personal.
- 3) Amb aquests codis, feu el teu pagament a qualsevol caixer automàtic de "la Caixa", 24h/24 i sense comissions. Al dia d'equat, fill fins bota la informació detallada de com fer-ho.
- 4) Amb el "JUSTIFICANT DE PAGAMENT PER L'ENTITAT RECEPTORA", recull la documentació i la samarreta (dies possibles punts de recollida):
  - Club Excursionista de Gràcia (Pg. Múet, 4 - 08008 Barcelona), del 3 al 10 de setembre, de 20h a 21h
  - Coll Formic, dissabte 15 de setembre a partir de les 12h

TARIFES

FEDERAT: 21 euros
NO FEDERAT: 24 euros
 A partir de 111 de setembre, l'organització es reserva el dret d'admetre inscripcions.
 En cas d'acceptar-les, el preu serà de 35 euros.

TRANSPORT SORTIDA

Fins al 10 de setembre (inclòs) es poden comprar bitllets d'autocar per anar a Coll Formic.
 Preu: 9 euros. Pagament per caixer automàtic de "la Caixa".

• INFORMACIÓ

www.cegracia.cat/mem07
 Tel.: 93 237 86 59 (Club Excursionista de Gràcia, de 8h fins a 20h a 22h)
 Pg. Múet, 4 - 08008 Barcelona - cegracia@cegracia.cat

DADDES TÈCNiques

Distància: 83.267 Km. Desnivell acumulat: 5.980 m. Temps màxim: 24h
 Resultats de la Mm'06: Participació: 2.699 - Arribades: 1.813 - 1% Arribades: 67,2%

QUE NO ES NOTI QUE HI HAS PASSAT. NO LLENCIS BROSSA!

Club Excursionista de Gràcia

Capo Hospital General de Catalunya

Pg. Múet 4, 08008 Barcelona - Tel.: 93 237 86 59 - www.cegracia.cat - cegracia@cegracia.cat

Adherit a:
 Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
 Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès
 Grup Alta Muntanya Espanyol

Federació Catalana d'Espeleologia
 Federació Catalana d'Entitats Corals

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning
 Representant a Catalunya del Càmping Club de França

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia
 DIRECTOR: Guillem Martin i Brasó
 CORRECCIÓ a carrec de:

UNIÓ DE FEDERACIONS
 ESPORTIVES DE CATALUNYA

IMPRESSIÓ: Litografia Ochoa, S.L.

a/e: cegracia@cegracia.cat
 web: <http://www.cegracia.cat>
 Dip. legal: B.9720-1961
 Imprés en paper ecològic